

od autorky trilogie *This Man*

Jodi Ellen Malpasová

JEDNA NOC
Odmítnutá

SEXY, EMOCIONÁLNÍ, FASCINUJÍCÍ A TAJEMNÉ

Jedna noc 2: Odmítnutá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Jedna noc 2: Odmítnutá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Odmitnutá*

Pro babičku, tetičku Doll a prarčetu Phyllis.

Do Oliviiiny babči jsem drze vtělila střípek každé z vás.

Moc nám chybíte.

Poděkování

Milionkrát díky všem obvyklým zúčastněným. Všichni víte, koho tím myslím! Jsem dítě štěstěny, že mi kryjete záda. A zvláštní poděkování patří mojí editorce Leah, díky níž si celý ten proces následného editování téměř fyzicky užívám. Já řekla téměř! Ale co si rozhodně užívám, to je práce s vámi. Díky za všechno, i za to, že chápete moje jodismy. A poděkování patří také grafickému oddělení obou mých nakladatelů jak ve Velké Británii, tak ve Spojených státech. Jsem úplně k ničemu, když se mám vyjádřit, jak by měly vypadat obálky mých knih, a vy to vždycky trefíte na jedničku. Díky!

A mým dámám! Chci vás všechny prostě vzít ven a popíjet mojito, dokud neodpadneme!

Doufám, že si *Odmítnutou* užijete!

S láskou Jodi

Prolog

William Anderson pomalu zamyšleně odložil telefon a opřel se ve svém kancelářském křesle. Spojil si štíhlé dlouhé prsty pod bradou a v duchu si neustále opakoval předchozí desetiminutový rozhovor, až měl pocit, že se asi zblázní. Netušil, co si o tom má myslet, ale bylo mu jasné, že potřebuje skleničku. A pořádnou. Přešel k místu, kde schoval alkohol, a odklopil víko velkého starožitného globusu. Ani moc nepřemýšlel, na jakou whisky má chuť; zrovna teď mu postačí cokoliv. Nalil si do sklenky pořádnou dávku bourbonu, půlku vypil a okamžitě ho zase doplnil. Bylo mu horko a potil se. Tenhle obvykle vyrovnaný muž byl dnešními zprávami úplně vyvedený z míry a jediné, co teď viděl, byly ty nádherné safírové oči. Kamkoliv se otočil, všude na něj zíraly, mučily ho a připomínaly mu, že selhal. Trhnutím si uvolnil kravatu a rozeplnul si horní knoflíček u košile v naději, že se mu bude lépe dýchat. Nepomohlo to. Hrdlo se mu svíralo čím dál víc. Minulost se vrátila, aby ho pronásledovala. Tak moc se pokoušel nenechat se do toho znovu vtáhnout a zůstat stranou. A teď to tu bylo zase.

V jeho světě bylo třeba dělat rozhodnutí s chladnou hlavou a čistou myslí – v čemž obvykle vynikal. Obvykle. Ve Williamově vesmíru měly události vždycky důvod, a tím bývala skutečnost, že to prostě

řekl – protože lidé mu naslouchali a respektovali ho. Teď cítil, jak mu všechen ten pocit kontroly uniká, a nijak se mu to nelíbilo. Zvláště pokud šlo o *ni*.

„Na tyhle sračky už jsem moc starý,“ zavrčel a zhroutil se do křesla. Dal si další pořádný hlt bourbonu a pak si opřel hlavu dozadu a zahleděl se do stropu. Ta dívka s ním zamávala už předtím a zdálo se, že jí to dovolí znovu.

Zbláznil se. Ale to, že v celé téhle komplikované rovnici figuroval ještě Miller Hart, mu ponechávalo trochu prostoru k manévrování. Což neplatilo o jeho zásadách... ani o jeho lásce k té ženě.

KAPITOLA PRVNÍ

Můj osud řídil někdo jinej. Všechna snaha, opatrněj přístup i ochranný zdi, který jsem si kolem sebe tak těžce vystavěla, lehly popelem v den, kdy jsem potkala Millera Harta. Celkem rychle se ukázalo, že jsem ve svým životě dosáhla bodu, kdy bylo zásadní, abych si zachovala rozumný životní postoje, udržela si chladnou tvář a zůstala ostražitá. Protože ten muž mě bude nepochybně pokoušet. Což udělal. A neustále v tom pokračuje. Někomu věřit, svěřit se mu a odevzdat se byla ta nejzazší krajnost, jaké bych byla schopná. A přesto jsem to udělala a teď si z celého srdce přeju, aby se to nestalo. Děsit se, že mě kvůli mý minulosti opustí, bylo naprosto zbytečný. Ve skutečnosti to byla ta poslední věc, který jsem se měla bát.

Miller Hart je totiž luxusní prostitut. Říkal si „eskort“, ale nejde to natřít na růžovo jen tím, že se to nazve elegantnějším slovem.

Miller Hart prodává svý tělo.

Miller Hart žije ponižujícím životem.

Miller Hart je mužským ekvivalentem mý matky. Jsem zamilovaná do muže, kterýho nemůžu mít. Přiměl mě cítit se naživu, potom co jsem až příliš dlouho živořila, ale pak mi ten úžasně osvěžující pocit sebral a nahradil ho bezútěšností. Teď jsem jako tělo bez duše víc, než kdy dřív před naším setkáním.

Ale ponížení z mýho omylu přehlušuje utrpení. Necítím nic, jen ochromující bolest. Byly to ty nejdelsí dva týdny, jaký si umíte představit, a ještě mě čeká zbytek života, abych se tím trápila. Jen pouhý pomyšlení mi stačí k tomu, abych toužila zavřít oči a už je nikdy neotevřít.

V duchu si znova a znova přehrávám ten večer v hotelu – cítím pásek, kterým mi Miller spoutal zápěstí, chladnou apatii v jeho tváři, když mě zkušeně donutil vyvrcholit, výraz čirých muk, když si uvědomil, jakou bolest mi způsobil. Jistěže jsem musela utéct.

Jenom jsem si neuvědomila, že naběhnu rovnou do ještě většího problému. William. Víím, že je jenom otázkou času, než mě znovu najde. Viděla jsem to překvapení v jeho tváři, jakmile mě zaregistroval, a viděla jsem i poznání poté, co spatřil Millera. William Anderson se s Millerem Hartem zná a bude chtít vědět, odkud ho znám já. A Bůh mi odpusť, bude chtít vědět i to, co jsem v tom hotelu dělala. Nejenže jsem ty dva týdny strávila v pekle, ale taky jsem se neustále ohlížela přes rameno a čekala, až se objeví.

Potom, co jsem se dovekla do sprchy a natáhla na sebe, co mi přišlo pod ruku, se ploužím ze schodů a dole najdu babču na kolenou, jak láduje prádlo do pračky. Tiše proklouznu na židli u jídelního stolu, ale zdá se, že na mě má poslední dobou doslova vyladěnej radar a zaregistruje každý pohyb, nádech i slzu, bez ohledu na to, jestli je se mnou v pokoji, nebo ne. Stará se o mě, ale je zmatená, soucítí se mnou, ale zároveň mě povzbuzuje. Její snaha přimět mě spatřit pozitivní stránku vztahu s Millerem Hartem se stala jejím životním cílem,

ale já nevidím nic jinýho než bezprostřední mizérii a necítím nic než přetrvávající bolest. Už nikdy nebude existovat nikdo jinej. Žádnej chlap už ve mně nikdy nevyvolá podobný pocity, nepřiměje mě cítit se ochraňovaná, milovaná a v bezpečí.

Je to ironie, vážně. Celej svůj život jsem opovrhovala tím, že mě matka opustila kvůli životu plným mužů, slasti a dárků. A pak se ukáže, že Miller Hart je mužskej eskort. Prodává svý tělo, bere prachy za to, že dává ženám rozkoš. Pokaždý, když si ode mě bral *to svoje* a tak něžně mě držel v náruči, to pro něj bylo, jako by smazával poskvrnu ze soulože s jinou ženou. Proč to ze všech chlapů na světě, kteří by si mě dokázali takhle bezpodmínečně získat, musel být právě on?

„Chtěla bys se mnou jít v pondělí do klubu?“ zeptá se babča nenuceně, zatímco já se snažím se staženým krkem spolykat alespoň trochu kukuřičných lupínků.

„Ne, zůstanu doma.“ Ponořím lžici do misky a znovu si nacpu plnou pusou. „Vyhrála jsi včera v bingu?“

Párkrát zafuní, zabouchne dvířka od pračky a začne sypat do přihrádky prášek na praní. „Vyhrála jsem prd! Byla to zatracená ztráta času.“

„Tak proč tam vůbec chodíš?“ ptám se a zvolna si míchám snídani v misce.

„Protože si ze mě vždycky všichni sednou na zadek!“ Mrkne na mě, trochu se usměje a já se v duchu modlím, aby mě zase nepoctila dalším povzbudivým proslovem. Moje modlitba zůstane nevyslyšená. „Kvůli dědečkovi jsem truchlila celé roky, Olivie.“ Její slova mě trochu ohromí. Zmínka o něm je to poslední, co bych čekala. Pomalu přestávám míchat lžicí. „Ztratila jsem životního partnera a vyplakala moře slz.“ Snaží se dát věcem správnou perspektivu a mě okamžitě

napadne, jestli si nemyslí, že jsem k politování, když jsem tak smutná kvůli chlapovi, kterýho jsem znala sotva pár týdnů. „Vůbec jsem netušila, jestli se zas někdy budu cítit jako člověk.“

„Vzpomínám si,“ prohodím tiše. A pamatuju si i to, že jsem to babče moc neusnadňovala. Ještě se ani nevyrovnala s matčíným zmižením, a už musela čelit kruté předčasné smrti svého milovaného Jima.

„Ale stalo se.“ Povzbudivě přikývne. „Možná to právě teď tak necítíš, ale uvidíš, že život jde dál.“ A s tím zamíří do haly, zatímco já uvažuju o jejích slovech a cítím se trochu provinile, že truchlím nad něčím, co jsem sotva měla, a ještě víc kvůli tomu, že to v pokusu mě rozveselit srovnává se ztrátou svého manžela.

Ponořím se hlouběji do vzpomínek. Postupně si přehrávám jedno setkání za druhým, polibek za polibkem, slovo za slovem. Moje utahaná mysl jako by tvrdohlavě trvala na tom, že mě bude mučit, ale je to jenom moje zatracená chyba. Řekla jsem si o to. Beznaděj nabrala nový význam.

Zavibruje mi mobil a já sebou na židli trhnu, jak mě to prudce vrátí do reality, kde je všechno to trápení zase skutečný. Nemám vůbec chuť se s někým bavit a nejmíň ze všech s mužem, kterej je za tohle všechno zodpovědněj, takže když spatřím jeho jméno, prudce upustím lžici do misky a slepě zírám na displej. Srdce mi bije jako o závod. V panice ze sebe nedokážu vydat ani hlásku, odsouvám se od stolu a zavrtávám se do židle, abych byla od toho mobilu co nejdál. Nedokážu uhnout víc, protože každěj sval v mým těle je jako paralyzovanej. Nic nepracuje tak, jak by mělo, kromě mojí zatracený paměti, a ta mě mučí ještě víc a nutí mě znovu prožívat každěj moment, kterej jsem s Millerem Hartem strávila. Oči se mi začínají plnit slzama

zoufalství. Není moudrý si tu textovku číst. To je jasný. Ale já v tuhle chvíli moudrosti moc nepobrala. Přišla jsem o ni v okamžiku, kdy jsem potkala Millera Harta.

Popadnu mobil a otevřu nově příchozí zprávy.

Jak se máš? Miller Hart

Zamračím se na displej, znovu si ten vzkaz přečtu a přemýšlím, jestli má pocit, že už jsem na něj zapoměla. Miller Hart? Jak se mám? Jak si myslí, že se asi mám? Že skáču radostí do stropu, protože jsem od něj, jakožto nejznámějšího londýnského mužského eskorta, dostala pár čísel zadarmo? Ne, zadarmo ne. To ani náhodou. Můj čas a zážitky s ním mě přijdou pěkně draho. Ještě jsem se ani nezačala vyrovnávat s tím, co se stalo. Mozek mám jako klubko otázek, celej zašmodrchanej a nutně ho potřebuju rozmotat a dát to všechno zase do pořádku, a pak se možná pokusím v tom všem najít alespoň nějaký smysl. Už jenom ta skutečnost, že jedinej muž, se kterým jsem kdy sdílela celý svoje já, je najednou pryč, je sama o sobě dost těžká, abych se s ní vyrovnala. Pokoušet se pochopit proč a jak, to bych teď fakt emocionálně nezvládla.

Jak se mám? „Na hovno!“ zařvu na svůj telefon a mačkám tlačítko pro smazání zprávy pořád dokola, dokud mě nezačne bolet prst. V záchvatu čirého vzteku mrsknou telefonem přes celou kuchyň a ani sebou netrhnu, když se s třeskem rozbije o cihlovou zeď a rozletí se na tisíc kousků. Divoce na židli lapám po dechu a přes ty zuřivý nádechy sotva slyším dupot kroků na schodech.

„Co se to pro všechno na světě děje?“ ozve se mi za zády babčín šokovanej hlas, ale já se ani nenamáhám otočit, abych viděla její

ohromený výraz ve vrásčitém obličejí, kterej tam teď určitě má. „Olivie?“

Prudce vstanu, až s rámusem odstrčím židli a skřípot dřeva o dřevo se rozezní celou naší starou kuchyní. „Jdu ven.“ Vyhnu se jejímu pohledu a utíkám, rychle proběhnu halou a surově strhnu bundu a tašku z věšáku.

„Olivie!“

Slyším za sebou dupot jejích kroků, rozrazím přední dveře a skoro povalím George. „Dobré rá... Jejda!“ Sleduje mě, jak se řítím kolem, já koutkem oka zachytím, jak se jeho veselej výraz mění v šok, a sprintem se rozběhnu po příjezdový cestě pryč.

Vím, že vypadám, jako bych sem nepatřila, když jen tak stojím ve vchodu do posilovny, očividně na vážkách a lehce mimo. Všechny ty stroje vypadají jako kosmický lodě, stovky knoflíků nebo páček na každým z nich, a já nemám ani ponětí, jak s nima zacházet. Moje úvodní hodina minulý týden mě skvěle rozptýlila, ale jakmile jsem z toho exkluzivního fitness centra odešla, všechny ty informace a rady se mi okamžitě vykouřily z paměti. Rozhlížím se kolem, pohrávám si s prstýnkem na prstě a sleduju masy mužů a žen, jak se potí na tre-nažerech, plivou krev na rotopedech a trhají si žíly zvedáním obřích závaží. Všichni vypadají, jako by přesně věděli, co dělají.

Abych s nima nějak splynula, procházím k automatu s pitím a natočím si kelímek ledový vody. Ztrácím tím váháním čas, zatímco bych se mohla zbavit nějakýho stresu a vzteku. Do oka mi padne boxovací pytel, kterej visí ve vzdáleným rohu. V okruhu devíti metrů kolem něj

není ani noha, a tak se rozhodnu to zkusit. Na tomhle nejsou žádný knoflíky ani páčky.

Cestou si vezmu ze zdi boxerský rukavice. Nacpu do nich ruce a snažím se vypadat jako profík, kterej sem chodí každý ráno a začíná den hodinou pocení. Když konečně zapnu všechny suchý zipy, ušetdřím tomu pytli první malej štouchanec. Jsem překvapená, jak je těžkej. Můj chabej úder s ním sotva pohnul. Rozpřáhnou se, praštím do něj víc a zamračím se, jenže zase docílím jedině toho, že se ten těžkej pytel lehce zhoupne. Dojdu k závěru, že musí být plnej kamení, a vložím do svý slabý paže trochu energie. Do příštího úderu se položím plnou silou. Zavřím u toho, a tentokrát se pohne dost znatelně, zhoupne se ode mě, pak jako by se ve vzduchu na chvíli zastavil a pak se zase vrací zpátky. Rychle. Zpanikařím, uhnu pěstí a natáhnou paži, aby mě nesmetl na zem. Celou rukou mi proběhne náraz, jak se pytel znovu střetne s mou rukavicí, ale teď už je zase na cestě pryč. Usměju se, trochu se rozkročím, obrním se a pak do něj zase tvrdě praštím a pošlu ho vzduchem opět zpátky.

Už mě bolí celá ruka a já si najednou uvědomím, že mám dvě, a tak tentokrát vyrazím levačkou a usměju se od ucha k uchu, protože z kontaktu mý pěstí a pytle mám dobrej pocit. Začínám se potit a tančovat okolo, ruce nabírají rytmus. Moje výkřiky plný zadostiučinění mě ženou dál a pytel se promění v něco víc. Snažím se z něj vytlouct duši a líbí se mi každá vteřina.

Nevím, jak dlouho tam jsem, ale když toho konečně nechám a přijdu zase k sobě, jsem vyčerpaná. Klouby na rukách mě bolí a funím jako lokomotiva. Chytnu pytel, ustálím ho a pak se opatrně rozhlídnu po posilovně, abych zjistila, jestli si někdo mýho výbuchu všiml. Nikdo se nedívá. Zůstala jsem naprosto nepovšimnutá, všichni se soustředí

na svůj vlastní zničující trénink. Usměju se, z nedaleký police seberu kelímek s vodou a ručník, otřu si zpocený obočí a vydám se ven. Při každém kroku si málem poskočím. Poprvý po dvou týdnech se cítím připravená přivítat den.

Zamírím do šaten, upíjím vodu a připadám si, jako by ze mě na jednou spadl celoživotní stres a potíže. Jaká ironie. Ten pocit úlevy je nověj a je těžký odolat nutkání vrátit se zpátky a bušit do toho pytle další hodinu, ale už teď riskuju, že přijdu pozdě do práce, a tak se přinutím jít dál a přemýšlím, jestli by tohle mohlo být návykový. Vrátil se zítra ráno, možná dokonce i dneska po práci, a budu do toho pytle třískat tak dlouho, dokud po Milleru Hartovi a bolesti, kterou mi způsobil, nezbude ani stopa.

Míjím jedny dveře za druhými, všechny prosklený, a nakukuju do každých z nich. Skrz jedny vidím desítky pevnějch zadků lidí, kteří šlapou na kolech jako o život. Dalšíma zase ženský zkroucený do nejrůznějších střelenejch pozic a za dalšíma běhají chlapi tam a zpátky a občas se svalí na žíněnky, aby se pustili do různějch sestav sklapovaček a sedů lehů. To musí být ty hodiny, o kterejch mi říkal instruktor. Možná bych mohla jednu dvě zkusit. Nebo bych jim mohla dát šanci všem.

Míjím poslední dveře před dámskejma šatnema a zastavím se, ale najednou koutkem oka něco zachytím. Udělám pár kroků zpátky, dokud se nedívám skrz skleněnou výplň na boxerskej pytel, podobnej tomu, na kterej jsem právě před chvílí sama útočila. Houpe se na háku ve stropě, ale v dohledu není nikdo, kdo ho k tomu pohybu přiměl. Zamračím se, přistoupím blíž ke dveřím a očima sleduju pytel zleva doprava. Pak se zajíknu, prudce uskočím a najednou se mi kdosi dostane do výhledu. Je do půl těla nahej a bos. Moje už tak divoce bušící

srdce vybuchne dalším náporům šoku. Kelímek s vodou i ručník mi vypadnou z rukou. Je mi na omdlení.

Má na sobě ty šortky. Ty, který nosil, když se mě pokoušel zbavit rozpaků. Celá se třesu, ale ani ten šok mi nezabrání v dalším pohledu skrz sklo. Chci se ujistit, jestli nemám halucinace. Nemám. Je tu i s tím svým okouzlujícím vypracovaným tělem. Vypadá divoce, když útočí na visící pytel, jako by ho ohrožoval na životě. Trestá ho silnými ranami a ještě silnějšími kopanci. Jeho atletický nohy vyrážejí vpřed mezi údery svalnatých paží, tělo se pohybuje ze strany na stranu, jak uhýbá a uskakuje před neustále se vracějícím vakem. Vypadá jako profík. Vypadá jako rváč.

Stojím tam jako přikovaná. Sleduju Millera, jak s lehkostí poskakuje kolem visícího pytle, pěsti omotaný bandážema, a jeho končetiny mu uštědřují kontrolované, tvrdé údery. Znovu a znovu. Ze zvuků chraplavých výkřiků a z jeho ran mě nepovědomě mrazí v zádech. Koho to před sebou vidí?

Můj mozek nabírá obrátky, otázek přibývá, jak tiše sleduju toho kultivovaného, zdvořilého džentlmena na částečněj úvazek, ze kterého se stal posedlej chlap. Ta vznětlivost, před níž mě varoval, je najednou přítomná ve své syrový podobě. Pak rychle uskočím a tu zničehonic popadne vak oběma rukama, opře se čelem o kůži a tělo se mu na ten boxovací pytel zhroutí v jemným zhoupnutí. Ze zad mu kape a těžce se mu zvedají a zase klesají a já sleduju, jak se jeho pevný ramena najednou pohnou. Začne se otáčet směrem ke dvěřím. Je to jako zpomalenej film. Když se mi dostane do výhledu jeho hrudník, kluzkej lesklým potem, jsem jako vrostlá do země. Pomalu přesouvám svůj pohled nahoru po jeho těle, dokud nespatřím profil jeho tváře. Ví, že se někdo dívá. Z plic mi uniká zadržovanéj dech a já se dávám

do běhu, sprintuju chodbou, proletím dveřma šatny a moje vyčerpaný srdce žebřá, abych mu dala oddech.

„Jste v pořádku?“

Podívám se směrem ke sprše a uvidím ženu zabalenou v osušce s turbanem na mokrý hlavě, která mě sleduje lehce vytřeštěnými očima. „Jasně,“ vydechnu a uvědomím si, že jsem přitisknutá zády ke dveřím. Nemůžu zrudnout, protože tváře už mám jasně červený a doslova žhnou.

Mračí se na mě, ale i přesto se usměje. Naštěstí si jde po svých, a já tak můžu najít svou skříňku a vytáhnout si tašku s toaletními potřebama. Voda je až moc horká. Potřebuju spíš led. Ale ani po pěti minutách cloumání s baterií se mi nedaří ji nastavit studenější. Tak se na to vykašlu a radši si začnu mýt svoji zacuchanou, zpocenou hřívu a mydlit ulepený tělo. Můj předchozí uvolněnej stav myslí a těla se zase pohledem na něj dostal do křeče a teď se mi ty představy znovu honí myslí. V Londýně jsou stovky fitness center. Proč jsem si vybrala zrovna tohle?

Nemám čas na velký přemýšlení ani na příjemný rochnění v horký vodě, která mi teď masíruje pohybem unavený svaly. Překvapivě na tý žhnoucí kůži ani nepálí. Musím jít do práce. Trvá mi deset minut, než se utřu, vysuším si vlasy a obleču se. Pak se vykradu ven s hlavou zataženou mezi ramenama a v duchu se snažím obrnit před tím hlasem, kterej by na mě mohl zavolat, i před dotekem, kterej by ve mně zase vznítíl ten vnitřní plamen. Ale naštěstí se mi podaří bezpečně uniknout a spěchám na metro. A zatímco moje oči jsou za připomínku dokonalosti Millera Harta vděčný, moje mysl ne.

KAPITOLA DRUHÁ

Jakmile se v bistro, kde pracuju, přežene polední frmol, Sylvie se na mě vrhne jako hladovej vlk na jehňátko. „Tak povídej,“ pobídne mě a taky se svalí na pohovku.

„Není co.“

„Livy, ale no tak! Celý dopoledne jsi vypadala jako buldok, kterej žvejká vosu.“

Koutkem oka se zamračeně podívám na její jasně růžový rty, sevřený do netrpělivý linky. „A co?“

„Pořád se znechuceně šklebíš.“

„Napsal mi,“ zavrčím. Zbytek jí vyprávět nehodlám. „Napsal mi textovku a ptal se, jak se mám.“

Zamračí se, sebere mi plechovku koly a hlasitě se napije. „Namyšlenej kretén.“

Bez přemýšlení vyskočím nahoru. „Není to žádněj kretén!“ vykřiknu na jeho obranu, okamžitě se plácnu přes pusu a zase se posadím na pohovku. Zaregistruju Sylviin významnej pohled. „Není to kretén a není ani namyšlenej,“ zopakuju klidněji. Byl láskyplnej, vnímavej a ohleduplnej..., když se zrovna nechoval jako namyšlenej kretén... nebo nejprofláknutější londýnskej mužskej eskort. S povzdechem

svěsím hlavu. Zaplíst se s jedním takovým je směla. Se dvěma? No, to je prostě boží dopuštění.

Natáhne ruku a stiskne mi koleno. „Doufám, žes ho nepoctila odpovědí.“

„To bych nemohla, ani kdybych chtěla. Což jsem nechtěla,“ řeknu a zvednu se.

„Proč?“

„Mám rozbitej telefon.“ A bez dalšího vysvětlení ji tam nechám i s jejím svrašťělým obočím.

Jediný, co jsem jí prozradila o svém rozchodu s Millerem, je, že v tom byla jiná ženská. Je to tak snadnější. Pravda je nevyslovitelná.

Po příchodu do kuchyně tam najdu Dela s Paulem, jak se chechtají jako dvě hyeny, každé s nebezpečně vypadajícím nožem v jedny ruce a s okurkou v druhý. „Co je tu tak k smíchu?“ zeptám se a oba okamžitě zmlknou; tváře se jim změní ve studny lítosti, když zaregistrujou moje ochablý tělo a duševní stav. Mlčky tam stojím a nechám je dojít k jedinému závěru, kterej se nabízí. Pořád ještě vypadám utahaně.

Del se nakonec probere zpátky k životu, ukáže na mě nožem a oči-vidně se nutí do úsměvu. „Livy nás rozsoudí. Ta bude fér.“

„Co mám rozsoudit?“ ptám se a radši od toho nože o krok ustoupím.

Paul zasyčí, stáhne mu ruku dolů a usměje se na mě. „Máme tu soutěž v krájení okurek. Tvůj hloupej šéf si myslí, že mě dokáže porazit.“

Proti svý vůli se rozchechtám. Paul i Del sebou lehce šokovaně trhnou. Už jsem Paula viděla krájet okurku, nebo jsem se o to alespoň pokoušela. Na pár vteřin se z jeho ruky stala totiž akorát rozmazaná šmouha, dokud nebyl ten kus zeleniny rozprostřenej na celým prkýnku, každéj řez dokonale stejnej. „Tak to hodně štěstí!“

Del se na mě zářivě usměje. „Livy, zlatíčko, já nepotřebuju štěstí.“ Rozkročí se a položí svou okurku na místo. „Řekni teď.“

Paul se na mě podívá, zvedne oči v sloup a postaví se stranou, což je vzhledem k tomu, jak Del drží nůž, moudrý rozhodnutí. „Jsi připravená to stopnout?“ ptá se a podává mi stopky.

„To jako vážně?“ Vezmu si je a vynuluju displej.

„Jo,“ odpoví Del, soustředěněj na okurku. „Porazil mě v paprice, cibuli a salátu, ale okurka je moje.“

„Teď!“ zařve Paul a já okamžitě zmáčknu tlačítko, abych odstartovala stopky, a Del vlítne do akce.

Divoce seká nožem do ubohý okurky.

„Hotovo!“ zaječí celej bez dechu a podívá se na mě. Koupe se v potu. „Za kolik jsem to dal?“

Podívám se dolů. „Deset sekund.“

„Jo!“ Vyskočí do vzduchu a Paul mu okamžitě zkonfiskuje nůž. „Překonej to, šéfkuchaři!“

„Brnkačka,“ prohlásí Paul, zaujme pozici u prkýnka, odhrne stranou rozsekanou okurku a položí tam tu svoji. „Řekni teď.“

Rychle vynuluju stopky, právě včas na Delovo: „Teď!“

Přesně jak jsem tušila, oproti Delovu masakru těžkou rukou Paul proplouvá okurkou s poklidnou vybroušeností mistra. „Hotovo,“ ohlásí nevzrušeně, žádnej pot, a dokonce není ani udejchanej, jak by k jeho otlý postavě náleželo.

Podívám se dolů na stopky a v duchu se usměju. „Šest vteřin.“

„Jdi někam!“ vykřikne Del, připochoduje ke mně a vytrhne mi stopky z ruky. „Muselas to zvrstat.“

„To teda ne!“ Teď už se doopravdy směju. „A mimochodem, Paul tu okurku krájel, tys ji sekal.“

Del se zajímá a Paul se řehťá se mnou, koutkem oka na mě rozto-
mile mrkne. „Takže teď vedu v paprice, cibuli, salátu i okurce.“ Zved-
ne popisovač a tlustě odškrtně jednoduchý obrázek okurky na zdi.

„Kecy,“ brblá Del. „Kdyby nebylo křupavýho tuňáka, už bys zmi-
zel v propadlišti dějin, ty hajzlíku.“ Delova otrávenost jenom přispěje
k našemu řehotu, oba se málem popadáme za břicho a náš šéf nasupe-
ně opustí místnost. „Uklidte to!“ křikne na nás zpátky.

„Vy kluci...“ zamumlám.

Paul se laskavě usměje. „Je dobré vidět v tobě nějaký elán, zlato.“
Něžně mě pohladí po paži, nedělá z toho kdovíco, a pak zase odkráčí
a zamíchá něco v pánvi na sporáku. Sleduju ho, jak si pro sebe šťastně
pohvizduje, a uvědomím si, že můj dřívější vztek naprosto zmizel.
Rozptýlit. Potřebuju rozptýlit.

Zažívám to nejdlejší odpoledne vůbec, což pro věci nadcházející ne-
znamená nic dobrýho. A na mně s Paulem zůstalo zamknout bistro.
Sylvie musela odejít dřív, aby v místní hospodě zabrala místo vepředu,
protože dnes večer hraje její oblíbená kapela. Otravovala mě dobrou
půlhodinu. Snažila se mě nalákat, abych šla taky, ale podle toho, co
říkala, je to heavymetalová kapela, a mně už tak dost hučí v hlavě.

Paul mě znovu přátelsky pohladí po rameni. Ten velký chlap se
evidentně s přecitlivělýma ženskýma cíti nepřijemně. Zamíří k met-
ru, zatímco já se vydám opačným směrem.

„Děvenko!“ dolehne ke mně zezadu Gregoryho ustaranej hlas.
Otočím se a spatřím ho, jak ke mně uhání v maskáčích a tričku a vy-
padá celej zablácenej a upatlanej.

„Ahoj.“ Při představě dalších povzbuzujících keců bojuju s touhou sbalit se do klubíčka a zacpat si uši.

Dohoní mě a společně vykročíme k autobusový zastávce. „Zkoušel jsem ti snad milionkrát volat, Livy,“ řekne ustaraně, ale taky našťavaně.

„Můj telefon je po smrti.“

„Jak to?“

„Na tom nesejde. Jsi v pohodě?“

„Ne, to teda nejsem,“ zamračí se na mě. „Dělal jsem si o tebe starosti.“

„Zbytečně,“ zamumlám a nic dalšího už nedodám. Stejně jako Sylvie o mužských eskortech a hotelových pokojích nic neví a ani to vědět nepotřebuje. Můj nejlepší kamarád Millera už tak dost neshání. Vážně mu není třeba dodávat další munici. „Jsem v pořádku.“

„Hulibrk!“ ucedí.

Nemám na to náladu, a tak změním téma. „Už jsi mluvil s Benjaminem?“

Gregory se zhluboka unaveně nadechne. „Jenom krátce. Jednou mi to vzal a řekl mi, ať se držím dál. Ten tvůj hulibrk a odpůrce kafe ho vystrašil k smrti.“

„No a čím je to vina? Tehdy večer jsi řekl, že nedovolíš, aby se mi něco stalo, ale když jsem tě potřebovala, byl jsi zašitéj s Benjaminem.“

„Já vím,“ zamumlá. „Vůbec jsem nepřemýšlel, co?“

„Ne, to teda ne,“ přitakám a v duchu si nadávám, jak jsem protivná.

„A teď mě Ben odřízl úplně,“ řekne.

Podívám se na něj a spatřím bolest, která se mi nelíbí. Zamiloval se do muže, kterej předstírá, že je někým, kým není..., trochu jako Miller. Nepředstíral to snad taky celou tu dobu, co byl s mnou? „Úplně?“ zeptám se. „Ani nezavola?“

Gregory si těžce povzdechne. „Tu sobotní noc si vzal domů nějakou ženskou a s velkým potěšením se mi s tím pochlubil.“

„Uf,“ vydechnu. „O tom ses mi ještě nezmínil.“

Pokrčí rameny a předstírá, že o nic nejde. „Trochu mi to pošramotilo ego,“ prohodí a obrátí se ke mně s nuceně nezúčastněným pohledem. „Máš trochu zarudlý tvář.“

Pořád? „Byla jsem dnes ráno v posilovně.“ Zvednu ruku a sáhnu si na čelo. Vlastně mi bylo horko celý den.

„Vážně?“ ptá se překvapeně. „To je skvělý. A cos dělala?“ začne poskakovat na chodníku kolem mě. „Trochu kruhového tréninku? Nebo jógu?“ Ohne se do té nejobscénnější pozice a vzhlídně ke mně s lascivním úsměvem. „Na pejska?“

Nemůžu si pomoci, vracím mu úsměv a vytáhnu ho zpátky nahoru. „Vytloukla jsem duši z pytle plného šutrů.“

„Šutrů?“ směje se. „Myslel jsem, že víš, že ty kožený pytle jsou plněný pískem.“

„Já měla dojem, že spíš kamením,“ zabručím s pohledem upřeným na své klouby na rukách, kde je na každém z nich rudej otlak.

„No sakra!“ Gregory mě popadne za ruce. „Tys tam fakt *byla*. A cítíš se líp?“

„Jo,“ přiznám. „Mimochodem, nenech si od Bena kydat hnůj na hlavu.“

Začne se dusit smíchy. „Olivie, odpusť, jestli si z tvý rady nevezmu žádný ponaučení. A co ty? Ozval se ti ten kokot, co nesnáší kafe?“

Odolám nutkání znovu Millera hájit nebo říct Gregorymu o té textovce a scéně v posilovně. Nic by mi to nepřineslo, leda další přednášku. „Ne,“ zalžu. „Telefon mám na maděru, takže mi nikdo psát ani volat nemůže.“ To pomyšlení mě rozechvěje. Pravděpodobně je to

dobře, kdyby se mi Miller rozhodl znovu ozvat. „A jsem tu,“ ukáží na autobusovou zastávku.

Gregory se sklóní, dá mi pusou na čelo a sjede mě soucitným pohledem. „Jdu dneska na večeři k našim. Nechceš jít se mnou?“

„Ne, díky.“ Gregoryho rodiče jsou moc milí, ale vést s nima rozhovor by vyžadovalo nějakou mozkovou činnost a tý se mi v týchle chvíli nedostává.

„Tak tedy zítra?“ škemrá. „Prosím, pojďme zítra něco podniknout.“

„Jo, zítra.“ Snad do té doby najdu nadšení pro pořádný rozhovor, pokud diskuze zůstane u Gregoryho otřesného milostného života, a ne mého.

Jeho šťastnej úsměv mě přiměje taky k jednomu. „Tak zatím, děvenko.“ Rozcuchá mi vlasy, poklusem zmizí v dáli a nechá mě čekat na autobus. V tu chvíli jako by bohové odhalili moji pochmurnou náladu, otevřeli nebesa a nechali je, aby se na mě vylila.

„Cože?“ vyjeknu, svlíknu si bundu, přehodím si ji přes hlavu a pomyslím si, jak je prostě typický, že zrovna tahle autobusová zastávka nemá žádné zatracené přístřešky. A k dovršení všeho všichni okolo mají deštníky a dívají se na mě jako na pitomce. A já *jsem* pitomec – a ani zdaleka jen proto, že nenosím deštník. „Do hajzlu,“ zavřím a rozhlížím se po nějakým vchodu nebo čemkoliv, kam bych se mohla schovat před bubnujícím deštěm.

Otáčím se kolem dokola, schoulená pod bundou, ale nic, co by mě ochránilo, nikde nevidím. A jak tam stojím v tom lijáku, vypustím z úst těžkej, poraženéj povzdech a pomyslím si, že dnešek už nemůže být delší nebo horší.

Ukáže se, že se pletu.

Najednou žádnej dešť máčející mi tělo necítím, hlasítej zvuk kappek dopadajících na chodník se vytrácí a moje uši místo toho naplní slova. Jeho slova.

Před autobusovou zastávkou pomalu zastaví černej mercedes – Millerův mercedes. A já se čistě impulzivně otáčím a dávám se do běhu, protože je mi jasný, že nebude chtít, aby jeho dokonalost zmokla. Běžím ulicí a na moji nepřítčetnou mysl útočí chaos londýnský dopravní špičky.

„Livy!“ sotva ho na dálku skrz bušící dešť slyším. „Livy, počkej!“

Když doběhnu na hlavní, jsem nucená zastavit. Kolem sviští auta na zelenou a já musím zůstat stát s dalšími chodci, co čekají u přechodu – všichni pod deštníkama. Zamračím se, když lidi vedle mě uskočí dozadu, ale než si uvědomím proč, je pozdě. Kolem se prožene obrovitej nákladák, přímo skrz louži velikosti jezera, a celou mě ohodí hektolitry vody.

„Ne!“ Když mě zmáčí ledově studená voda, v šoku se zajíknu a upustím bundu. „Do prdele!“ Naskočí zelená, všichni začnou přecházet a mě tam nechají na obrubníku jako zmoklou krysu, roztrěsenou a se slzama v očích.

„Livy.“ Millerův hlas je tišší, ale nejsem si jistá, jestli je to proto, že je daleko, nebo že ho tlumí dešť. Jeho hřejivej dotek na mým rameni mi brzy sdělí, že je to druhá varianta, a mě omráčí překvapení, že se odvážil z auta – vzhledem k tomu mizernýmu počasí a účinku, jakěj to bude mít na jeho drahej oblek.

Setřesu ho. „Nech mě na pokoji.“ Sehnu se, abych sebrala svoji nacucanou bundu ze země, a zápasím s rostoucím knedlíkem v krku a známým vnitřním nábojem, který ten jeho dotek zažehl na můj studený mokřý kůži.

„Olivie.“

„Odkud znáš Williama Andersona?“ vyhrknu a střelím po něm pohledem. Zjistím, že stojí v bezpečí a suchu pod obrovským golfovým deštníkem. Měla jsem to vědět. Tou otázkou překvapím samu sebe a Millera očividně taky, soudě podle toho, jak sebou mírně trhl. Je tolik otázek, který jsem mu teď měla položit, ale moje mysl se přesto soustředí na tuhle.

„To není důležité.“ Nechce mi to říct a já musím trvat na svém.

„Dovoluji si nesouhlasit,“ ucedím. Věděl to. Celou tu dobu to věděl. Možná mi uteklo jenom Williamovo křestní jméno, když jsem si vylívala srdce a snažila se ulehčit svému svědomí a všemu, co se týkalo mé matky. Svěřila jsem se mu a on přesně věděl, o kom mluvím, a teď jsem si jistá, že *právě to* bylo z větší části příčinou jeho divoký reakce a šoku.

Musí mi ve tváři vidět to neústupný odhodlání, protože jeho nezúčastněnej výraz se mírně zakaboní. „Znáš Andersona a znáš i mě.“ Čelist mu ztuhne. Myslí tím, že vím, co oba dělají. „Naše cesty se během let zkřížily.“

Z hořkosti, která se z něj ve vlnách valí, dojdou celkem rychle k jistému závěru. „Nemá tě rád.“

„A já nemám rád jeho.“

„Proč?“

„Protože strká nos do věcí, do kterých mu nic není.“

V duchu se směju a myslím na to, jak moc s ním v tomhle souhlasím. Sklopím oči a sleduju kapky dopadající na chodník. Millerovo potvrzení jenom posílí můj předchozí strach. Nedělám si iluze, abych jen na vteřinu uvěřila tomu, že William zmizí, odkud přišel, aniž by pátral po informacích o mém spojení s Millerem. O Williamu

Andersonovi jsem se naučila spoustu věcí a jedna z nich je jeho vášeň vědět úplně o všem. Nechci nikomu nic vysvětlovat, a už vůbec ne expasákovi své matky. A kromě toho mu žádný vysvětlení nedlužím.

Když se mi ve výhledu objeví Millerovy béžový kožený polobotky, vytrhne mě to z obav. „Jak se máš, Olivie?“

Odmítám se na něj podívat. Ta jeho otázka znovu zažehla můj hněv. „Jak si myslíš, že se asi mám, Millere?“

„Nevím. Proto jsem se snažil s tebou spojit.“

„Ty vážně nemáš ponětí?“ Teď se na něj překvapeně podívám. Jeho dokonalý rysy mě zraňují a nutí mě okamžitě zase sklopit oči, jako by hrozilo, že když se na něj budu dívat příliš dlouho, nikdy na něj nebudu moct zapomenout.

Příliš pozdě.

„Nějaké tušení mám,“ zamumlá. „Říkal jsem ti, abys mě brala takového, jaký jsem, Livy.“

„Jenže já jsem nevěděla, jaké jsi a co jsi vlastně zač,“ procedím a zatvrzele upírám pohled na bubnující kapky u svých nohou, rozzuřená, že použil tak chabou výmluvu, aby se z toho vykroutil. „Respektovala jsem, že jsi jinej, s tou tvojí obsesí mít všechno příšerně dokonalý a s tvýma upjatýma manýrama. Bylo to sice pekelně otravný, ale přijala jsem to, a dokonce mi to začínalo připadat k pomilování.“ Měla jsem použít jiný slovo – přitažlivý, okouzlující, roztomilý –, ale ne k pomilování.

„Nejsem tak špatný,“ hájí se chabě.

„Jsi!“ Teď se na něj podívám. Má prázdněj výraz. Nic nového pod sluncem. „Koukej!“ přejeďu prstem tam a zpátky po jeho suchým obleku. „Stojíš tu s deštníkem, kterej by udržel v suchu půlku Londýna, jen aby sis nenamočil ty svoje dokonalý vlasy a drahej oblek.“

Sjede po něm pohledem a zase se očima vrátí ke mně. Vypadá trochu trucovitě. Pak svěsí deštník k chodníku a dešť ho okamžitě promočí, přes obličej mu spadnou mokré pramínky vlasů, po tvářích mu teče voda a jeho drahý hadry se na něj začínají lepit. „Spokojená?“

„Ty si myslíš, že trochu vody to spraví? Živíš se šukáním s ženským, Millere! A ošukal jsi i mě! Udělals ze mě jednu z nich!“ Zavrávám. Ze všeho toho vzteku a záblesků vzpomínek na to, co se mezi náma odehrálo v tom hotelovém pokoji, mám skoro závrať.

Voda, která mu stéká po tváři, se leskne. „Není třeba být tak hrubá, Olivie.“

Ucouvnu a zoufale se snažím sebrat se. „Seru na tebe a tvoji pokřivenou morální zvrácenost!“ zařvu a Millerovi ztuhne čelist ještě víc. „Tys snad zapomněl, co jsem ti řekla?“

„Jak bych vůbec mohl zapomenout?“ Někdo cizí by si mohl myslet, že je naprosto v klidu, ale já vidím tik v jeho čelisti, hněv v jeho očích – očích, ve kterých už teď umím číst. Chtěla bych říct, že má pravdu, že je opravdu emocionálně nezpůsobilej, ale zakusila jsem jeho citlivost – neuvěřitelnou citlivost – a teď vím, že jenom hledám důvody proti.

Odhru si mokré vlasy z obličej. „Tvůj šok, když jsem se ti svěřila a řekla ti o své minulosti, to nebylo proto, že jsem se tak spustila, nebo kvůli mé matce. Bylo to proto, že jsem popsala tvůj život, s chlastem, bohatějma lidma, drahejma dárkama a hromadou peněz. A. Že. Jsi. Znal. Williama. Andersona.“ Odvádím skvělou práci, když držím svoje emoce na uzdě. Mám chuť na něj prostě ječet, a jestli se od něj něčeho brzy nedočkám, možná udělám právě to. Tohle jsou věci, které jsem mu měla říct už dřív. Neměla jsem ho vyprovokovat, aby mě ošukal nebo aby ze mě udělal tu samou ženskou, na jaký byl zvyklej,

jenom abych dokázala, že mám pravdu – čemuž pořád nemůžu uvěřit. Hněv nutí lidi dělat pitomosti a já jsem byla vzteky bez sebe. „Proč jsi mě zval na tu večeři?“

„Nevěděl jsem, co jiného dělat.“

„Nemohl jsi dělat *nic*.“

„Tak proč jsi přišla?“ ptá se.

Jeho přímá otázka mě zaskočí nepřipravenou. „Protože jsem na tebe měla zlost! Nablejskaný auta, kluby a luxusní bejvák z toho neudělají správnou věc!“ ječím. „Protože jsi mě přiměl zamilovat se do muže, jakým nejsi!“ Je mi strašná zima, ale třesu se úplně něčím jiným. Zuřím – zuřím, až ve mně vaří krev.

„Jsem na tobě závislý, Olivie Taylorová.“ Jeho prohlášení nedoprovází žádný emoce. „Patříš ke mně.“

„Patřím k tobě?“ opáčím.

„Ano.“ Přikročí blíž a já couvnu, abych mezi náma udržela vzdálenost alespoň v mezích blízkých bezpečí. Je to jen zoufalý přání, když je pořád v dohledu.

„To ses musel splíst.“ Zvednu bradu a usilovně se snažím udržet vyrovnanej hlas. „Ten Miller Hart, kterýho znám, si svýho vlastnictví cení.“

„Nedělej to!“ Vezme mě za paži, ale já se mu vytrhnu.

„Chtěl jsi pokračovat ve svém tajným životě, kdy šukáš jednu ženskou za druhou, a chtěl jsi, abych ti byla po ruce, abys se mnou mohl šukat, když se dostaneš domů.“ V duchu se opravím. Říkal tomu zbavit se stresu, ale může to nazývat, jak chce. V podstatě je to pořád totéž.

Přiková mě na místě tvrdým pohledem. „S tebou jsem nikdy nešukal, Livy. Tebe jsem vždycky jen uctíval.“ Přistoupí blíž. „S tebou jsem se vždycky jen miloval.“

Zhluboka se nadechnu na uklidnění. „V tom hotelovém pokoji ses se mnou nemiloval.“

Na vteřinu zavře oči, a když je znovu otevře, vidím, jak z nich prýští utrpení. „Nevěděl jsem, co dělám.“

„Dělal jsi to, co umí dělat Miller Hart nejlíp,“ ucedím jedovatě a výsledkem mejch slov je mírnej šok, kterej mu proběhne tou jeho dechberoucí tváří. Hodně ženskejch v Londýně si možná myslí, že právě tohle je to, co nejznámější londýnskej mužskej eskort umí nejlíp, ale já vím, že to tak není. A hluboko uvnitř to ví i Miller.

Chvíli mě pozoruje, pohledem plným nevyslovených slov. Právě v tenhle okamžik si to uvědomím. „Ty si myslíš, že jsem pokrytec, co?“

„Ne,“ zavrtí mírně hlavou... dost nepřesvědčivě. „Respektuji to, co jsi udělala, když jsi utekla a dala se...“ zarazí se. Nedokáže to dokončit. „Respektuji, proč jsi to udělala. Nenávidím to. Kvůli tomu nenávidím Andersona ještě víc. Ale respektuji to. Respektuji *tebe*.“

Zevnitř mě užírá hanba a na chvílku ztratím odhodlání. Respektuje mě. A když čtu mezi řádky, myslím, že chce, abych já respektovala jeho. *Ber mě, jaký jsem, Olivie.*

Neměla bych. *Nemůžu.*

Když uplyne celá věčnost a já si v duchu projdu všechny důvody, proč odejít, zadívám se mu do očí a odříkám vlastní verzi jeho slov. „Nechci, aby tě ochutnávaly jiný ženy.“

Tělo mu ochabne a poraženě vydechne. „Není tak snadné toho prostě nechat.“

Ta slova jsou jako kulka do hlavy, a protože už nemám, co bych řekla, otočím se a kráčím pryč. Opouštím svýho perfektního Millera Harta, kterej i v tom lijáku vypadá dokonale.

KAPITOLA TŘETÍ

Týden ubíhá bolestně pomalu. Prokousávala jsem se směnami v bistrtru, vyhýbala se Gregorymu a do posilovny už se nevrátila. Chtěla jsem, ale nemohla jsem riskovat, že zase uvidím Millera. Pokaždý, když se zdá, že se pohnu o trochu vpřed, jako by to vycítil a zhmotní se doslova odnikud – hlavně v mých snech, a párkrát dokonce i ve skutečnosti –, aby mě vrátil zpátky na start.

Ve dveřích do obýváku se objeví babča, chvílku ometá prach z knihovny a pak mi sebere ovladač od televize z ruky. „Hele, já se na to dívala!“ Samozřejmě to není pravda, a dokonce i kdybych byla úplně zabraná do dokumentárního snímku o kaloních, babče by to bylo úplně jedno.

„Zavři pusu a radši mi porad.“ Odhodí ovladač na gauč vedle mě, utíká do chodby a rychle se vrací s párem šatů na ramínkách. „Nedokážu si vybrat,“ řekne a přidrží si jedny před sebou. Jsou modrý, posetý světle žlutýma kytkama. „Tyhle,“ vymění je za zelený šaty, „nebo tyhle?“

Trochu se narovná a tčkám mezi nima očima. „Líbí se mi oboje.“ Zvedne svoje námořnický oči v sloup. „Tos mi tedy pomohla.“ „Kam se chystáš?“

„Na večeri a tancovat. S Georgem. V pátek.“

Usměju se. „Chystáš se roztancovat celej sál?“

„Pfff!“ Zavrtí hlavou, předvede pár tanečních kroků a já se usměju ještě víc. „Olivie, tvoje babička dokáže roztancovat úplně všechno.“

„Pravda,“ přiznám a znovu si prohlídnu šaty. „Ty modrý.“

Její rozzářený úsměv nahradí ty přetrvávající chmury, který už se jí celý dny zračej ve tváři, a nakrátko mě zahřeje u srdce. „Taky si myslím.“ Odhodí ty zelený stranou a znovu si přidrží na těle vítězný modrý. „Na tanec jsou dokonalé.“

„Je to soutěž?“

„Oficiálně ne.“

„Takže je to vážně jen tanec?“

„Ale Olivie, nikdy to není *jen* tanec.“ Zatočí se a pohodí šedivým mikádem, ačkoliv to není nejpovedenější gesto. „Prostě mi říkej Ginger.“

Zahihňám se. „A George je tvůj Fred?“

Odevzdaně si povzdechne. „Bůh mu požehnej, snaží se, ale ten člověk má obě nohy levé.“

„Měj trochu uznání. Ten chudák chlap má hodně přes sedmdesát!“

„Já taky nejsem jarní kuřátko, ale pořád se dokážu houpat a vlnit jako zamlada.“

Nakrčím obočí. „Houpat a co?“

Malinko se pokrčí v kolenou, jako by si přidřepla, a pak začne trhat starými boky dopředu. „Houpat,“ vysvětlí, pak změní směr a zavrtí zadkem, „a vlnit.“

„Babi!“ směju se a sleduju, jak střídá její slavný houpaní a vlnění. Obratně zrychluje a ze mě zbude na gauči jen bezmocnej rozchechtanej pytel, co se drží za bolavý břicho. „Nech toho!“

„Mohla bych na konkurz, až bude Beyoncé točit příští klip. Myslíš, že bych je rozsekala?“ Mrkne na mě, posadí se vedle mě a věnuje mi jedno vřelý objetí. Dostanu ten smích trochu pod kontrolu, vzdychnu si k ní do hrudi a přivítám ho. „Nic mi neudělá větší radost, než když vidím ty krásné oči jiskřit smíchem, holčičko moje zlatá.“

Moje pobavení polevuje a nahradí ho vděčnost – vděčnost týhle úžasný starý dámě, kterou mám to štěstí nazývat svou babičkou. Neúnavně se snažila vyplnit prázdno po mé matce a celkem se jí to podařilo. A teď nasadila tu samou taktiku i proti absenci jiný osoby v mém životě. „Děkuju,“ zašeptám.

„Za co?“

Trochu pokrčím rameny. „Prostě že jsi to ty.“

„Všetečná stará bába?“

„Nikdy to nemyslím vážně, když to řeknu.“

„Ale ano, myslíš.“ Rozesměje se, odtáhne se, vezme moji tvář do vrásčítejch dlaní a přidusí mě polibkama. „Ty moje překrásná holčičko. Vydoluj ze sebe tu svoji přidržlost, Olivie. Ne moc, jenom trošku. Dobře ti poslouží.“

Sevřu rty. Nepřemýšlí tolik jako moje matka.

„Drahoušku, popadni život za koule a pořádně s nima zakruť.“

Rozřehtám se a ona se směje taky, svalí se zády na gauč a mě vezme s sebou. „Zkusím to.“

„A když už v tom budeš, zakruť koulema i každému kreténovi, kterého potkáš.“ Neříká to přímo, ale vím, o kom to mluví. O kom jiným?

Zazvoní pevná linka a obě nás zvedne na nohy.

„Já to vezmu.“ Dám babče rychlou pusu na tvář a zamířím do haly, kde na staromódním telefonním stolku stojí ve stojánku bezdrátovej

telefon. Když na displeji uvidím číslo pevný linky z bistra, trapným návalem nadšení se mi rozsvítí oči a doufám, že vím proč. „Dele!“ pozdravím ho trochu moc nadšeně a celá šťastná, že volá.

„Ahoj, Livy.“ Jeho silnej cockneyskej přízvuk je radost slyšet. „Zkoušel jsem to na mobil, ale je nedostupnej.“

„Jo, je rozbitěj.“ Potřebuju si rychle sehnat novejš, ale zároveň si dost užívám výhody soukromí, který s sebou přináší, že ho člověk *nemá*.

„Aha, dobře. No, vím, že z večerů nejsi u vytržení...“

„Beru to!“ vyhrknu a trapem letím do schodů. *Rozptýlení, rozptýlení, rozptýlení.*

„Co?“

„Potřebuješ, abych obsluhovala?“ Vpadnu do koupelny, žalostně nadšená pomyslením na dokonalou příležitost uniknout dalšímu mentálnímu mučení, když teď babčínymu šprýmování pro dnešní den vypršela expirační doba.

„Jo, v Pavilionu. Ty zatracený nemakačenka z agentury jsou tak nespolehlivý.“

„Žádnej prob-“ zarážím se v púlce slova, opřu se zády o koupelno-
vý dveře a najednou mě napadne něco, co by mohlo spláchnout můj
plán na rozptýlení do kanálu. „Můžu se zeptat, co je to za událost?“

Úplně v duchu vidím, jak se Del mračí. „Ehm, no, výroční galave-
čer pro bandu soudců a právníků.“

Celým tělem se mi rozleje úleva. Miller není soudce ani právník. Jsem v bezpečí.

„Měla bych si na sebe vzít černou?“ ptám se.

„Jo,“ zní trochu zmateně. „Začíná to v sedm.“

„Skvělý. Tak se tam uvidíme.“ Položím to a vrhnu se do sprchy.

Proletím zaměstnaneckým vchodem Pavilionu a okamžitě najdu Dela a Sylvii nalívat šampaňský. „Jsem tady!“ Shodím ze sebe džínovou bundu a pustím tašku. „Co mám dělat?“

Del se usměje, podívá se na Sylvii a oba si vymění nad mou neobvykle veselou náladou uznalej pohled. „Dokonči to nalívání, zlatíčko,“ řekne, podá mi lahev a nechá mě tam se Sylvii, abychom to dodělaly.

„Seš v pohodě?“ zeptám se jí a začnu s přidělenou prací.

S úsměvem zavrtí hlavou, až se jí rozvlní černý mikádo „Vypadáš... dobře naladěná.“

Rychle odpálkuju její postřeh a odmítám se přestat usmívat. „Život jde dál,“ vyhrknu a změním téma. „Kolik snobů že to máme dneska večer nakrmit a napojit?“

„Kolem tří stovek. Recepce je od osmi do devíti a pak je všechny naženu do sálu na večeři. Naběhnem zase po desátý, až dojedí a začne hrát kapela.“ Odloží prázdnou lahev od šampaňského. „Hotovo. Jdem na to.“

Navzdory mému entuziasmu, že se prací rozptýlím, se dneska večer moc v pohodě necítím. Proplouvám davem, roznáším jednohubky se šampaňským, ale je mi nanic. Nelíbí se mi to.

Když vrchní oznámí večeři, místnost se brzy vyprázdní a po celý mramorový podlaze zůstanou jen závěje stovek koktejlovejch ubrousků. Jsou to sice lidi ze světa práva a pořádku, ale tenhle úžasnej prostor pěkně zasvinili. Zbavím se tácu a začnu si razit cestu kolem dokola, sbírám smetí a cpu ho do černýho pytle. Nacházím dokonce i zbytky nedojedenejch jednohubek.

„Jsi v pořádku, Livy?“ volá Del přes celou místnost.

„Jasně. Jenom jsou to pěkní bordeláři,“ prohlásím a zavážu plnej pytel. „Vadilo by ti, kdybych si odskočila na záchod?“

Směje se a vrtí hlavou. „Co bys dělala, kdybych řek ne?“

Ta otázka mě rozhodí. „A říkáš ne?“

„Bůh tě miluje. Mazej na ten zatracenej záchod, ženská!“ A s tím můj šéf zmizí zpátky do kuchyně a nechá mě, abych si našla cestu na dámy.

Zdolám pár schodů, jdu podle šipek strašně dlouhou chodbou a obdivuju obrazy, rozvěšený po obou stranách. Na všech jsou bývalí králové a královny, počínaje Jindřichem VIII. Zastavím se a prohlížím si zavalitýho muže v pozdním věku a s bradkou a hloupě přemýšlím, co by na tomhle mohlo ženy lákat.

„Není to zrovna Miller Hart, že ne?“

Otočím se a stanu tváří v tvář Millerově „obchodní známosti“, Cassie. Co tady k čertu dělá? Zamyšleně se dívá na obraz, ruce překřížený na prsou omračující stříbřitý róby, a lesklý černý vlasy se jí vlní kolem ramen.

„Možná byl v ložnici dost zaneprázdněný, ale rozhodně ne tolik jako Miller.“ Její zlomyslná zraňující slova se jako špendlíky zapichují přímo doprostřed mého srdce. „Je tak dobrý, jak všechny tvrdí?“ S domýšlivým výrazem se ke mně otočí a přejede mě odshora dolů pohledem plným zadostiučinění.

Trochu mě to zasáhne, ale pořád dokážu najít skrytou sílu, abych to zamaskovala.

„To záleží na tom, nakolik všechny tvrdí, že je dobrý,“ opáčím a vrátím jí pohled se stejnou sebejistotou, jakou předvádí ona.

Z její otázky mi rychle dojde, že se ptá, protože to sama nepoznala, a to mě dost uspokojuje.

„Velice dobrý.“

„Tak to mají *velice* pravdu.“

Sotva se jí podaří zakrýt šok, což mi na sebejistotě ještě přidá. „Chápu,“ odpoví tiše a mírně přikývne.

„Ale něco vám řeknu jen tak,“ pokračuju a přistoupím blíž s nesmyslně nadřazeným pocitem, pramenícím z vědomí, že já jsem ho měla, a Cassie ne. Nedám jí příležitost zeptat se co. Jsem rozjetá. „Milovat se umí ještě líp než jen tupě šukat.“

Zajímá se, o krok ustoupí a právě v tuhle chvíli mi dojde celá váha Millerovy reputace. Zvedne se mi z toho žaludek. Přesto se nějak dokážu dál držet své drzosti.

„Jestli máte v plánu zkoušet mě šokovat novinkama o tom, co Miller dělá, pak plytváte slovy. Už to vím.“

„Dobře,“ řekne zamyšleně.

„Skončily jsme, nebo se mi chystáte objasnit i jeho pravidla?“

Zasměje se, ale je to překvapený smích. Šokovala jsem ji a ještě víc jsem ji zaskočila svou asertivitou, na kterou nebyla připravená. Cítím se samolibě. „Myslím, že jsme skončily.“

„Fajn,“ vypálím, konečně dojdu na toaletu a zhroutím se, jakmile jsem bezpečně za zavřenejma dveřma kabinky. Nejsem si jistá, proč brečím, když se cítím sama se sebou tak spokojená. Myslím, že jsem právě zakroutila někomu koulema a babča by byla tak pyšná..., jen kdybych jí o tom mohla říct.

Poté, co strávím skoro celou věčnost snahou dát se dohromady, se vracím zpátky do kuchyně a začnu nakládat tácy šampaňským, aby byly připravený na návrat hostů od večere.

Cassie je jedna z prvních, na koho při vstupu do místnosti narážím. Je zavěšená do zralého muže, alespoň o třicet let staršího, než je ona. Právě tehdy mě ta očividnost pleskne přímo do čela, roztrhne se mi ruce, až začnou skleničky na tácu cinkat. Ona je taky luxusní šlapka!

„Ach můj bože,“ zašeptám a sleduju ji, jak se hihňá a doslova hltá pozornost, kterou ji ten páprda zahrnuje. Proč? Má přece podíl v exkluzivním nočním klubu. Určitě nepotřebuje prachy nebo dárky. A v tu chvíli si rázem uvědomím, že jsem ani neuvažovala o Millerově motivu, proč se nechal vtáhnout do toho světa. On Ice *vlastní*. Rozhodně nepotřebuje peníze. Vráťím se v duchu zpátky k našemu setkání v restauraci a pátrám v paměti po slovech, která si vybavuju jen matně.

Dost, abych si koupil exkluzivní klub.

Nadskakuju zvědavostí, a já tenhle pocit nenávidím. Už tak jsem se dostala moc hluboko – ještě víc, a začnu se topit.

„Hodláš tu takhle stát jako ve snách celou noc?“ vytrhne mě Sylvii hlas zase zpátky do reality, kterou je teď místnost plná hostů a veselého hovoru. Oči mi zvolna přejedou přes skupinky lidí, který jsou jako obvykle dokonale oblečení, a napadne mě, kolik z nich asi pochází ze světa luxusní prostitute. „Livy?“

Nadskočím a honem chytnu táč volnou rukou. „Pardon!“

„Co se děje?“ ptá se Sylvie, rozhlíží se po místnosti a já vím, že je to kvůli všem těm případům, kdy jsem během těchto událostí způsobila pohromu.

„Nic,“ vyhrknu. „Radši jdu zase roznášet.“

„Hej, není to ta ženská...“ Odmlčí se a podívá se na mě, růžový rty pevně sevřený, aby zadržela zbytek své otázky.

Neodpovím, raději ji nechám být a ztratím se v davu. Ať si to vyloží, jak chce. Nechala jsem své přátele věřit, že Cassie je Millerova přítelkyně, a jestli se tady bude ta děvka bezostyšně předvádět s jiným chlapem, mohlo by mě to usvědčit z pěkných lží.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Následujícího večera cestou z práce domů zajdu k několika svým oblíbeným památkám. Jako vždycky je to vítaný rozptýlení, ale když se zastavím u pouličního stánku, abych si koupila lahev vody, fotka na titulní stránce novin mě katapultuje zpátky na startovní políčko. Už je to týdny, co ten rozhovor dělal. Proč to vyšlo teprve teď? Tep mi zrychluje jen při pouhým pohledu na fotku toho krásného chlapa na první stránce, a pak vyletí až do oblak, když si přečtu hlavní titulek:

Nežádanější londýnský starý mládenec otvírá nejexkluzivnější noční klub

Nesměle noviny zvednu, zírám na ta slova a přitom mě bombardují vzpomínky na šťastný chvíle, když si uvědomil svoje city a zdálo se, že se před nimi přestane schovávat. Tý vlezlý reportérce řekl, aby zvažila, jestli chce ten článek nazvat zrovna takhle. Musela být ze zprávy, že Miller Hart je skutečně starej mládenec, štěstím bez sebe. Příliš to bolí a číst ten článek mou bolest jen jitrí, a tak se přinutím noviny zase odhodit a úplně zapomenou na vodu, pro kterou jsem se původně zastavila.

Neustále na mě číhá na každém rohu. Slepě zírám na chodník a snažím se vzpomenout, kam bych měla zamířit dál. V zamyšlení vkročím do silnice, blížící se auto na mě zatroubí, ale vůbec to se mnou nehne. I kdyby mě smetlo, necítila bych vůbec nic.

Vůz zpomalí a zastaví se jen kousek přede mnou. Lexus mi povědomej není, ale registrační značka jo. Dvě písmena. Jenom dvě.

W A

Dveře u řidiče se otevrou. Vystoupí neznáměj muž, pozdraví mě pozvednutím čepice, briskně obejde auto a otevře zadní dveře. Přidrží je a gestem mi naznačí, abych nastoupila. Odmítnout by bylo hloupý. Našel by mě, ať bych se schovala kamkoliv, a tak váhavě vykročím a sehnu se, abych nasedla do auta. Oči mám sklopený a stůj co stůj se snažím zahnat slzy. Nemusím se rozhlížet, abych zjistila, jestli jsem sama. Víím, že nejsem. Už venku jsem cítila tu sílu, kterou vyzářuje. Teď, když jsem mu na dosah, je přímo hmatatelná.

„Zdravím, Olivie.“ Williamův hlas je přesně takovej, jak si ho pamatuju. Tichej. Konejšivej.

Svėsím hlavu. Na tohle nejsem připravená.

„Mohla bys být alespoň tak zdvořilá, abys tentokrát zvedla hlavu a pozdravila mě? Ten večer v hotelu jsi hrozně spěchala.“

Pomalu se na něj podívám a vstřebávám každičkej kultivovanej kousek Williama Andersona, oživuju si vzdálený vzpomínky, který jsem měla celý roky zastrčený někde vzadu v mysli. „Co máš furt s těma manýrama?“ zeptám se krátce, oči upřený do těch jeho šedejch. Už nejsou tak zářivý, úplně šedivý vlasy jim teď dodávají spíš vzhled tekutýho kovu.

Usměje se a vezme moji malou ruku do svý velký dlaně. „Byl bych zklamaný, kdybys na mě nedělala trochu ramena.“

Jeho dotek je stejně uklidňující jako jeho hezká tvář. Nechci, aby to tak bylo, ale je to pravda. „A já bych tě nerada zklamala, Williame,“ povzdechne si. Dveře za mnou se zabouchnou a řidič je téměř okamžitě vepředu a vyjíždí od obrubníku. „Kam to jedeme?“

„Na večeri, Olivie. Zdá se, že toho máme dost, o čem si promluvit.“ Přitáhne si moji ruku ke rtům, políbí ji na klouby a zase mi ji položí do klína. „Ta podobnost je neuvěřitelná,“ poznamená tiše.

„Nech toho,“ naštvu se a otočím se k oknu. „Jestli tohle je to jediný, o čem chceš mluvit, pak tvoje pozvání na večeri s díky odmítám.“

„Přál bych si, abychom si o tom povídat nemuseli,“ opáčí příkře. „Ale je tu jistý bohatý mladík, který mi dělá velké starosti.“

Pomaloučku zavřu oči, a kdyby to bylo možný, zacpala bych si i uši. Nechci slyšet, co mi chce William říct. „Tvoje starosti jsou zbytečné.“

„O tom rozhodnu já. Nehodlám jen tak sedět a sledovat, jak se necháváš zatahnout do světa, kam nepatříš. Dlouho a tvrdě jsem bojoval, abych tě od něj udržel stranou, Olivie.“ Natáhne ruku, přejede mi po tváři klouby prstů a pozorně se na mě zadívá. „To prostě nemůžu dovolit.“

„To s tebou nemá co dělat.“ Už je mi zle z lidí, který si myslí, že vědí, co je pro mě nejlepší. *Jsem paní svého osudu*, pomyslím si idiotsky. Když vůz zastaví na červenou, vezmu za kliku u dveří a chystám se vyskočit ven a zdrhnout. Ale moc daleko se nedostanu. Dveře se ani nepohnou a William mi pevně sevře paži.

„Ty v tomhle autě zůstaneš, Olivie,“ ubezpečí mě, zatímco už auto míjí semafor. „Dnes večer nemám náladu na tvůj vzdor. Opravdu jsi čím dál víc jako tvoje matka.“

Setřesu mu ruku a opru se do měkký kůže sedačky. „Prosím, nemluv o ní.“

„Takže ji pořád nenávidíš?“

Otočím na bývalýho pasáka své matky chladnej pohled. „Proč bych neměla? Dala přednost tvému temnému světu před svou dcerou.“

„To ty si vybíráš temný svět,“ prohlásí suše.

Sklapnu a tep se mi ještě zrychlí. „Já si nic nevybírám,“ zašeptám. „Už ho nikdy nechci znovu vidět.“

Láskyplně se na mě usměje a mírně zavrtí hlavou. „Koho se tu snažíš přesvědčit?“ optá se. Ta otázka je taky nejspíš dost na místě. Slyšela jsem, co jsem řekla. Nebylo v tom žádný přesvědčení. „Jsem tu, abych ti pomohl, Olivie.“

„Já tvoji pomoc nepotřebuju.“

„Ujišťuji tě, že ano. A dokonce ještě víc než před sedmi lety,“ pronese tvrdě, skoro chladně, až mi z toho přejede *mráz* po zádech. Pamatuju si Williamův temný svět. Určitě teď jeho pomoc nepotřebuju víc než tehdy.

Odvrátí se ode mě, vytáhne z náprsní kapsy telefon, zmáčkne pár tlačítek a přiloží si ho k uchu. „Zrušte mi schůzky na zbytek večera,“ nařídí, hned zavěsí a mobil si strčí zpátky do saka. Zbytek cesty upřeně zírá před sebe a nechává mě přemýšlet, co během večere asi vyjde najevo. Vím, že si budu muset vyslechnout věci, který nechci, a vím, že nemůžu udělat nic, abych se tomu vyhnula.

Šofér zastaví lexus před nějakou malou restaurací a otevře mi dveře. William kývne a beze slov mě pobídne, abych vystoupila, což už bez dalšího povyku udělám. Je mi totiž naprosto jasný, že s protestama bych se nikam nedostala. Usměju se na řidiče a čekám, až se ke mně na chodníku připojí i William, kterež si cestou okolo auta zapíná sako. Pak mi položí ruku na bedra a vede mě dovnitř. Dveře restaurace se před námi otevrou a William zdraví skoro každýho, koho mjííme. To, jak si jeho

přítomnost okamžitě uvědomí ostatní hosté i personál, dělá dojem. Celou cestu pokyvuje hlavou a usmívá se, dokud nás neusadí vzadu u malého soukromého stolu, daleko od zvědavých očí a uší. Uhlazenej číšník mi podá vinnej lístek. Místo poděkování se usměju a usadím se.

„Dá si vodu,“ objedná mi William. „A pro mě jako obvykle.“ Žádný prosím ani děkuju. „Doporučuji rizoto,“ usměje se na mě přes stůl.

„Nemám hlad.“ Žaludek mám jak zauzlované, klubko nervů a vzteku. Na jídlo nemám ani pomyslení.

„Jsi vychrtlá až na kost, Olivie. Prosím, netrap mě a dej si pořádné jídlo.“

„Na to mám babču, aby se do mě strefovala kvůli váze. Nepotřebuju sekýrovat ještě od tebe.“ Položím menu na stůl a zvednu sklenici vody, kterou mi právě nalili.

„Jak se má naše působivá Josephine?“ zeptá se a vezme si od číšníka sklenku s tmavým alkoholem.

Když mě k ní William poslal zpátky, rozhodně tak působivá nebyla. Vzpomenu si, že se během mého lehkomyšlného období o mé babičce párkrát zmiňoval, ale byla jsem tehdy moc zaslepená svým odhodláním, než abych pátrala po podrobnostech o jejich známosti. „Tys ji znal?“ Teď jsem zase zvědavá, a jak už jsem říkala, zatraceně to nenávidím.

Zasměje se a je to příjemnej zvuk, jemnej a lehkej. „Na ni bych nikdy nezapomněl. Byl jsem první, komu zavolala, kdykoliv Gracie předvedla jedno ze svých okázalých zmizení.“

Zmínka jména mé matky mi hne žlučí, ale slyšet o babičce mě přiměje se v duchu usmát. Je neohrožená, ani trochu se nikým nedá zastrašit a mně je jasný, že William nebyl žádná výjimka. Jeho pobavenej tón, když o ní mluví, je toho důkazem. „Má se dobře,“ odpovím.

„Pořád má takovou kuráž?“ zeptá se s lehkým úsměvem na rtech.

„Víc než kdy dřív,“ odpovím, „ale nebyla na tom moc dobře, když jsi mě tehdy v noci před těmi sedmi lety vzal domů.“

„Já vím,“ přikývne chápavě. „Potřebovala tě.“

Ochromí mě lítost a já se skoro sesypu. Přeju si, abych tehdy na ten objev matčina deníku a babiččin žal zareagovala jinak. „Zvládl jste to. Pořád má kuráž.“

Usměje se. Je to laskavej úsměv. „Nikdy jsem se před nikým ještě netrásl strachy, Olivie. Jen před tvou babičkou.“ Představa Williama, podělanýho hrůzou, je absurdní. „Ale hluboko uvnitř věděla, že nemůžu Gracii kontrolovat o moc víc, než mohla ona nebo tvůj dědeček.“

William se pohodlně opře v židli, a když dorazí číšník, objedná dvakrát rizoto.

„Proč?“ zeptám se, jakmile obsluha zase zmizí. Tohle je otázka, kterou jsem mu měla položit už před lety. Je tolik věcí, na který jsem se tehdy měla zeptat.

„Co proč?“

„Proč byla moje matka taková? Proč se nedala udržet na uzdě?“

William se viditelně na židli ošije, očividně mu moje otázka není po chuti a jeho šedý oči přede mnou uhnou pohledem. „Já jsem to zkoušel, Olivie.“

Zamračím se na něj, protože zjišťuju, že je divný vidět tak úspěšnýho chlapa na rozpacích. „Cože?“

Povzdechl si a opřel se lokty o stůl. „Měl jsem ji poslat pryč dřív. Jako tebe, když jsem zjistil, kdo jsi.“

„Proč bys ji posílal pryč?“

„Protože do mě byla zamilovaná.“ Sleduje přes stůl, jak zareaguju, ale ničeho se mu nedostane, protože já žasnu. Moje máma byla

zamilovaná do svého pasáka? Tak proč k čertu roztahovala nohy před celým městem? Proč... Bleskově mi to docvakne a umlčí další němý otázky.

„Tys ji nemiloval,“ zašeptám.

„Miloval jsem tvoji matku k zbláznění, Olivie.“

„Tak proč –“ Odsednu si na židli dozadu. „Ona tě trestala.“

„Každý den,“ povzdechne si. „Každý zpropadený den.“

Tohle jsem nečekala. Jsem úplně zmatená. „Jestli jste jeden druhýho milovali, tak proč jste nebyli spolu?“

„Chtěla ode mě, abych udělal něco, co jsem jednoduše nemohl.“

„Nebo nechtěl.“

„Ne, *nemohl*. Měl jsem zodpovědnost. Nemohl jsem opustit svoje holky a nechat je padnout do rukou nějakého nemorálního bastarda.“

„Takže jsi opustil moji mámu.“

„A nechal ji padnout do rukou nemorálního bastarda.“

Zajíknu se, oči mi těkají po matně osvětlený restauraci a snažím se pobrat, co mi právě řekl. „Tys to věděl. Já jsem nic netušila, a tys to celou dobu věděl?“

Sevře rty a nosní dírký se mu roztáhnou. „Nepotrebovala jsi vědět celou pravdu. Byla jsi mladá.“

„Jak jsi ji takhle mohl nechat jít?“

„Držel jsem se jí nablízku léta, Olivie. Nechat ji zabřednout do mého světa bylo hrozné. Stál jsem opodál a sledoval, jak obšťastňuje muže svou krásou a duší. Díval jsem se, jak jí propadají. Trhalo mi to srdce každý podělaný den a ona to věděla. Už jsem to dál nedokázal snášet.“

„Tak jsi ji vyhodil.“

„A hrozně si přeju, abych to neudělal.“

Polykám knedlík, který se mi dělá v krku. Všechno, co mi William řekl, možná vyplní tu obrovskou díru v mé minulosti, ale ne tu v mém srdci. Bez ohledu na jeho příběh o týraný lásce pořád opustila svou dceru. A ať řekne cokoli, nic to nenapraví. Podívám se přes stůl na toho krásnýho chlapa ve středních letech, kterýho moje matka milovala, a je to šílený, ale dokážu to ocenit. A ještě šílenější je, že jsem šla svoji matku hledat, snažila jsem se pochopit její uvažování. Vzala jsem její deník a vystopovala ty muže, o kterých psala, dychtivá zjistit, co jí připadalo tak lákavý. Ale místo toho jsem našla útěchu u jejího pasáka. Můj krátký čas s Williamem v mých sedmnácti mi ukázal soucitnýho, starostlivýho člověka, muže, ke kterému jsem si rychle vytvořila pouto, muže, kterému na mě záleželo. Nebyla v tom touha, natož nějaká fyzická přitažlivost, bez ohledu na to, jak dobře vypadal, ale nemůžu popřít, že jsem k němu cítila do jistý míry lásku.

„Jak to že jsi nepoznal, kdo jsem?“ ptám se. Přechkala jsem celý týden, než si to William dal dohromady. Vzpomínám si na jeho výraz ve tváři, to uvědomění..., ten hněv. Víím, že jsem od matky k nerozeznání. Jak si toho mohl nevšimnout?

Nadechne se, zhluboka a téměř frustrovaně. „Když ses objevila, bylo to patnáct let, co jsem Gracii viděl naposled. Ta podoba byla až nadpřirozená, byla to hrozná rána pod pás, přesto mě to nenapadlo. Přemýšlel jsem o tom, ale nesedělo to časově.“ Vyčítavě mu povyskočilo obočí. „Špatné jméno, špatný věk.“

Zahanbeně odvrátím pohled. Jsem pokořená a otrášená. Některé věci je lepší nechat mrtvé a moje matka je jednou z nich. „Děkuju,“ zašeptám tiše, zrovna když nám donesou rizoto.

William nechá číšníka, aby nás chvíli obskakoval, pak mávne rukou a mlčky mu naznačí, aby vypadl. „Za co?“

„Žes mě poslal zpátky k babče.“ Vzhlednu k němu a on sáhne přes stůl a vezme mě za ruku. „Žes mi pomohl a neřekl to babičce.“ Přesně tohle udělal. Williamova výhrůžka, že navštíví babču, mě děsila ze všeho nejvíc, protože už by se z toho nikdy nevzpamatovala. Zabilo by ji to. Co se babči týkalo, utekla jsem před krutou realitou, kterou představoval deník mé matky. Nemohla jsem k jejímu žalu ještě přidávat. Ne po tom všem, čím prošla nejdřív se svou dcerou a pak s dědečkem. „Ale četla jsem její deník.“ Ta slova mi uniknou z pusy, jsem zmatená. „Tak jsem tě tehdy našla.“

„Malou knížku, vázanou v černé kůži?“ zeptá se, v hlase náznak rozhořčení.

„Jo.“ Málem vyskočím nadšením, že ví, o čem mluvím. „Ty o něm víš?“

„Jistěže ano.“ Williamovi viditelně ztuhne čelist, což mě přiměje poodsednout si na židli dozadu. „Byla tak laskavá, že mi ho tehdy nechávala na stole, abych si trochu počel před spaním.“

„Ježíši...“ Zvednu vidličku a začnu se rýpat v rýži, na kterou vůbec nemám chuť – jen uniknout tý pořádný dávce hořkosti, která z Williama prýští.

„Tvoje matka dokázala být krutá, Olivie.“

Kývnu, účel tý malý černý knížky je najednou křišťálově jasnej. Byla vážně celá žhavá psát všechny ty pasáže; do nejmenších detailů a v živých barvách popisovala soulože s celými zástupy mužů. Ale nebylo to proto, že by si to vychutnávala. Nebo možná jo. Kdo ví? Ale prvotní důvod byl mučit Williama. Užívala si vědomí, že tomu muži, kterýho milovala, působí bolest a vztek.

„Každopádně,“ povzdechne si, „to je všechno minulost...“

Zamračím se nad jeho urážkou. „Možná pro tebe! Pro mě je to každodenní záhada stejně jako to, proč se mě vzdala.“

„Netrap se tím, Olivie.“

„No jenže já musím!“ Pobuřuje mě, že může to, že se mě zřekla, odbyt jen mávnutím ruky. Snažit se mě přesvědčit, že její zmizení není vůbec důležitý, bylo snadnější než čelit drsný realitě. Historie zničený lásky nic z toho nevylepší, natož aby mi to pomohla pochopit.

„Uklidni se.“ William se nakloní přes stůl a konejšivě mě pohladí po ruce. Ucuknu. Jsem naštvaná na tolik stránek mého života a připadám si, jako by to všechno bylo mimo moji kontrolu.

„Já jsem klidná!“ zajecím, až si William poposedne na židli s vyčerpaným výrazem v hezký tváři pěkně dozadu. „Jsem klidná,“ zopakuju a zase si začínám hrát s rizotem. „Myslíš, že je naživu?“

Prudkej nádech, kterej odnaproti zaslechnu, je plnej bolesti. „Já...“ Zase se zavrtí na židli a uhne pohledem. „Já...“

„Prostě mi to řekni,“ naléhám dál a v duchu uvažuju, proč mi na tom záleží. Pro mě je stejně mrtvá.

„Nevím.“ William zvedne vidličku a zaboří ji do jídla. „Gracie a její schopnost přivádět muže k šílenství odmítnutím a chtitěm mohla rozhodně někoho vyprovokovat, aby ji uskrtil. Věř mi, něco o tom vím.“ Odloží vidličku, rozhovor ho evidentně připravil o chuť k jídlu. Následuju jeho příkladu a udělám to samý.

„Vypadá to, že byla pěkně divoká,“ utrousím, protože nevím, co jinýho bych *měla* říct.

„Nemáš ani ponětí,“ povzdechne si skoro s úsměvem, jako by nad něčím přemýšlel. „Každopádně zpátky k naší záležitosti.“ Rychle smete nostalgii ze stolu, najednou se tváří úplně jako na nějakým obchodním jednání a já si domyslím, že přesně takhle to bylo před všemi těmi lety s mojí matkou. Dokonce byt jen pouhý rozhovor o ní obnaží v tom mocném muži s tvrdým výrazem zranitelnost. „Miller Hart.“

„Co s ním má být?“ zvednu suverénně obočí, jako by vůbec nebyl důležitější.

„Odkud ho znáš?“

„Odkud ho znáš *ty*?“ Snažím se na to jít vychytrale, ale po Millerově neurčitým vysvětlení jsem taky ještě zvědavější. Všechna ta varování a starosti. Proč?

„Ten muž je naprosto zničený.“

„To není odpověď na moji otázku.“

William se nakloní dopředu a já se ostražitě odtáhnou. „Žij na temném místě, Olivie. Temnějším než já. Zahrává si s ďáblem.“

Ztěžka polknu, srdcem mi projede bolest. Nenapadají mě žádné slova, a i kdyby jo, nedostala bych je skrz svůj ztuhlejší jazyk ven.

„Vím, co dělá a jak to dělá,“ pokračuje William. „To, že je známý jako nejproslulejší londýnský mužský eskort, má svůj důvod, Olivie. Příliš jsem se snažil udržet tě od mého podnikání, než abych se jen díval, jak se slepě vrháš do temného světa Millera Harta. Jsem v tomhle byznysu už hodně, hodně dlouho. Není toho moc, co bych nevěděl, pokud vůbec něco takového existuje. A vím, že tohle...“ odmlčí se a nechá nad námi vznášet přetrvávající nechtěné ticho. „On tě zlomí.“

Nad jeho chladným prohlášením sebou trhnu. Zoufale mu chci říct, že Miller mi neukázal nic než něhu... až do toho večera v hotelu. Tehdy mě tam William našel, jak utíkám z místa, kde mě Miller připoutal ke sloupku postele a zacházel se mnou jako s kteroukoliv ze svých klientek. Pořád si nejsem jistá, co bylo horší – jeho chladná lhostejnost nebo to, že mě jeho dovedný prsty a ústa pořád dokázaly v nádherném mučení přimět vyvrcholit.

„Díky za upozornění.“ To jediný ze sebe totiž dokážu přes svou bolest dostat.

„Jsi dcera své matky, Olivie!“

„To neříkej!“ zaječím, až sebou William trhne. Ale neoplatí mi to. Jen se napije svého drinku a čeká, až se uklidním. „Vůbec nejsem jako moje matka. Vzдалa se své dcery kvůli chlapovi, kterej jí nechtěl.“

Nakloní se ke mně a šedý oči mu zaplanou. „Vztah mezi mnou a Gracíí Taylorovou by nebyl možný. Ani na vteřinu se neopovažuj myslet si, že jsem se nesnažil udělat to, co pro ni bylo nejlepší. Nebo pro tebe.“

Jsem Williamovým neobvyklým projevem hněvu trochu zaskočená. Nikdy jsem ho neviděla jinak, než jak se dokonale ovládá.

Znovu se napije a pak pokračuje. „A vztah mezi tebou a Millerem Hartem by byl stejně nemožný.“

„Já vím,“ zašeptám a cítím, jak mě v očích zase štípají ty pitomý slzy. „Teď už to vím.“

„To jsem rád, protože vědět, že je pro tebe něco špatné, tě nezastaví, abys po tom netoužila. Jít za tím, snažit se to získat. Bylo to špatné i pro Gracii, a stejně se toho nevzdala.“

„Mohl bys mě přestat přirovnávat k mé matce, Williame?“ zavrtím hlavou. Nejsem připravená dál poslouchat tu chladnou, tvrdou pravdu. „Vážně bych měla jít domů. Babča si bude dělat starosti.“

„Tak jí zavolej,“ kývne k mé tašce. „Jsem s tebou rád a ještě si musíme objednat kávu a dezert.“

„Mám rozbít telefon.“ To je dokonalá výmluva, abych mohla utéct. Zvednu se a popadnu ze země kabelku. „Díky za večeři.“

„V tónu tvého hlasu neslyším žádný vděk, Olivie. Jak se s tebou mám tedy spojit?“

Jeho otázka mě znepokojí. „Proč bys to dělal?“

„Abych zajistil, že budeš v bezpečí.“

„Před kým?“

„Před Millerem Hartem.“

Zvednu oči v sloup a zase se mi podaří zapomenout, s kým mám co do činění. „Zatím jsem skvěle přežila i bez tvýho dohledu, William. Myslím, že budu v pohodě.“ Otočím se, vykročím pryč a modlím se, aby to bylo naposled, co jsem ho viděla. Tahle večere, i když mi toho dost objasnila, přinesla spoustu utrpení, který by společně s mou už tak spalující bolestí mohlo být tím posledním hřebíčkem do rakve.

„S Millerem Hartem ve svém životě bys nepřežila, Olivie.“

Zastavím se na patě, z jeho prohlášení mě zamrazí doslova až do morku kostí. Neodvážím se na něj podívat, protože mám strach, jakej výraz bych mohla v jeho tváři najít. *On v mým životě není*, říkám si a slyším skřípot odsouvaný židle a pomalý kroky, ale pořád se dívám před sebe, dokud mě William neobejde a neshlíží dolů na moji žalostnou postavu.

„Poznám ženu uchvácenou mužem, když ji vidím, Olivie. Viděl jsem to na tvé matce a teď to vidím na tobě.“ Vezme mě za bradu a zvedne ji. V jeho šedém pohledu je nepatrná stopa poznání. „Vidím, jak jsi zraněná a našťvaná, a kvůli tomu bys mohla začít dělat hlouposti. To, čím se živí, je přinejlepším diskutabilní. A měla bys vědět, že je na pár dní v Madridu.“ William po mě strelí významným pohledem, jako by mě pobízěl, abych se zeptala na podrobnosti. To ani nemusím. Je s klientkou.

„Jsem rozumná holka,“ zamumlám uboze. Sama ve svém tónu slyším tu nejistotu. Nevěřím ve svou sílu o nic víc než William, i když vím, že všechno, co říká, je chladná a krutá pravda. Starosti si dělá oprávněně. „Dokážu se o sebe postarat.“

Přitiskne mi rty na čelo a během toho decentního polibku si povzdechne. „Potřebuješ víc než slova, Olivie.“

Vezme mi z ramene tašku a vede mě ven z restaurace. „Vezmu tě domů.“

„Můžu jít pěšky,“ hádám se a vytrhnu se mu.

„Měj rozum, Olivie. Je pozdě a tma.“ Znovu mě uchopí, tentokrát pevněji. „Mimochodem, zastavíme se v obchodě pro nový telefon.“

„Novej mobil si můžu koupit sama,“ protestuju.

„Možná ano, ale já bych ti ho rád koupil jako dárek.“ Varovně zvedne obočí, a když otevřu pusu, abych něco namítla, šedý oči mu potemní. „Dárek, který přijmeš.“

Dál se nehádám. Už chci být doma a pokusit se srovnat s tím, co mi William řekl a neřekl, takže ho bez dalších slov nechám, aby mě odvedl k autu.

Po zastávce v obchodě, kde mě William vybaví nejnovějším iPhonem, mě jeho řidič vysadí doma. Na moji žádost za rohem, aby mě babča neviděla vysedat z cizího auta.

„Nezapomeň ho nabít,“ nařídí mi William a zavře krabíčku. „Mám tvoje číslo a uložil jsem ti tam svoje.“

„Kvůli čemu?“ ptám se našťavaně, že se mi plete do života.

„Prostě pro klid duše.“ Podá mi krabici a kývne ke dveřím, abych vystoupila. „Řekl bych, abys Josephine vyřídila můj nejpříjemnější pozdrav, ale pochybuji, že by to ocenila.“

„Bezpochyby.“ Vylezu z auta a otočím se, abych zabouchla dveře. Okno sjede dolů a já se skloním, abych na něj znovu viděla. Šedé oči mu září, velké tělo opřené v sedadle, takže zdůrazňuje jeho hrudník. Na muže mezi čtyřicítkou a padesátkou je neuvěřitelně fit. „Nejspíš by na to tvoje nóbl auto vzala baseballovou pálku.“

Zakloní hlavu a vybuchne smíchy, což mě přiměje se taky pou-smát. „To si dokážu naprosto jasně představit. Jsem upřímně rád, že se moc nezměnila.“ Ještě chvíli se směje, až se ten úsměv pomalu rozplyne a spolu s ním i ten můj. „Jen si pamatuj jednu věc, Olivie...“

Skoro se ho ani nechci zeptat, jakou, a ve skutečnosti ani nemu-sím, protože se nadechne, aby pokračoval. Očividně si všiml, že vá-hám. Hodlá mi to říct, ať už to chci slyšet, nebo ne.

„Tvoje tělo instinktivně pozná nebezpečí. Pokud ucítíš, že ti naska-kuje husí kůže, mrazí tě nebo budeš mít celkově špatný pocit – utíkej.“ Okno se začne zavírat, Williamova vážná tvář mizí a nechává mě stát na chodníku, strnule sehnutou a s ozvěnou jeho mrazivých slov dozní-vající v uších.

KAPITOLA PÁTÁ

Babča přede mě položí talíř a podá mi vidličku. Z velikánského řezu koláče se mi obrátí žaludek, ale odolám nutkání ho odstrčit a pod jejím ostřížím zrakem si kousek ukrojím. Babčiny oči nejsou jediný, který mě tak bedlivě pozorují. Na večeři k nám přišli i Gregory s Georgem a všichni mlčky sledují, jak si dávám koláč do pusy. Chutná to jako jed na krysy, ale to nemá s pekařským uměním mé babičky nic společného. Teď mi chutná odporně všechno, moje chuťový pohárky mě nejspíš trestají za to, že na ně kašlu.

„Vynikající,“ prolomí Gregory nepříjemný ticho a z olizování malíčku udělá představení. „Mohla by sis otevřít pekárnu.“

„Ále!“ udělá uštěpačně babča. „Možná tak před dvaceti lety.“ Zasměje se a otočí se ke dřezu, aby si napustila vodu. Jsem vděčná, že ta inspekce skončila.

George přejede tlustým prstem po straně tácu s koláčem, nabere trochu vybryndaný citronový polevy, a jako by cítila, že se děje něco nepatřičného, babča se otočí od dřezu jako blesk.

„Georgi!“ plácne ho utěrkou. „Jak se to chováš?“

„Promiň, Josephine.“ Sedne si jako provinilý školáček a s kamenou tváří si položí ruce do klína.

Gregory mě pod stolem kopne, kývne k babče a já vzhlednu a vidím, jak nad tím přestárlým klukem vrtí hlavou. Oba potlačujeme smích, a když na nás George drže mrkne, oba svůj boj prohráváme. Začneme se unisono hihňat. Než se babča otočí zpátky ke dřezu, věnuje nám káravej pohled a George na nás znovu mrkne.

„Jsi připravenej pomoci babče roztancovat sál, Georgi?“ zeptám se, když konečně ovládnu svůj řehot natolik, abych to ze sebe bezpečně dostala. Starej George vypadá v hnědým obleku jako dokonalej švihák, jenom ta hořčicová kravata vzbuzuje pochybnosti.

„Josephine žádnou pomoc nepotřebuje,“ odpoví a podívá se babičce na záda. „Sama si vede zatraceně dobře a roztancuje, jak tomu říkáš, cokoliv levou zadní.“ Babča neodpoví ani se neotočí, ale usmívá se do dřezu, to je mi jasný.

„Ukáže ti, jak se správně houpat a vlnit,“ uchechtnu se a kopnu Gregoryho pod stolem. Rychle ovšem nohu zase stáhnou, když se babča svižně otočí od nádobí, až jí ty hezký šaty zasviští, stejně jako tomu určitě bude pozdějc na tanečním parketu. Zlostně se na mě podívá a se zvednutým šedým obočím si utře ruce do zástěry.

„Moc ti to sluší, babi,“ říkám.

Káravej pohled okamžitě mizí a místo toho po mě blýskne úsměvem. „Děkuju, zlatíčko.“

„Jak houpat a vlnit?“ ptá se úplně zmatenej George s pohledem upřeným na babču. Mám radost, když jí lehce zrudnou tváře.

„Je to prostě tanec, Georgi.“ Střelí po mně varovným pohledem, ale ve chvíli, kdy zaregistruje můj chabej pokus o úsměv, zjihne. „Naučím tě to.“

Skoro spadnu ze židle, když mi v hlavě naskočí George s babčou v hlavní roli Hříšnýho tance.

„Co je tu tak k smíchu?“ ptá se George a mračí se na celou kuchyň. „To jsem přece věděl.“ Zafuní a znovu prstem objede citronovej koláč. Babča ho tentokrát nenapomene. Má moc práce s tím, jak se řehtá na celý kolo.

„Možná si vezmu svoje sexy kalhotky,“ hihňá se a pošle mě i Gregoryho smíchy do vývrtky.

„Ó, tamty mrňavé tentononc?“ zasvítí Georgovi v očích. „Ano, prosím!“

„Georgi!“ zavřískne babča.

„Ááá, už dost, prosím!“ Gregory po mně hrábne, jako že už nemůže, úplně se rozsype a bere mě s sebou. Brečíme smíchy a hystericky se celí třese. „Jsou blejskavý?“

„Ne, kožený,“ zazubí se babča. „A bez rozkroku.“

Zaskočí mi a málem se udusím. Prskám drobky přes celej stůl a George vypadá, že by ho mohl trefit šlak. Posbírá se, zvedne noviny a začne se jima ovívat. „Ty máš ale hanbaté nápady, Josephine Taylorová.“

„To tedy ano,“ chechtá se Gregory a koutkem oka na mě mrkne.

Všichni se pomalu uklidníme a já se s povzdechem znovu zavrtám do svýho koláče. Pak se začnu bát, protože zaslechnu, jak se babča nadechuje – takovej ten dlouhej nádech, ten, co znamená, že se mi nebude líbit, co vypustí z pusy. „Proč nenecháš Gregoryho, aby tě taky vzal ven?“

Příkrčím se v židli a cítím, jak se na mě zase upírají všechny oči v místnosti. Trápení, vítej zpět!

„Jo, no tak, Livy,“ naléhá můj kamarád a trochu mě štouchne pěstí do ramene. „Půjdeme do hetero baru.“

„No vidíš!“ zašvitoří babča. „To je milé. Dokonce chce pro tebe obětovat noc plnou vášně.“

Zalapám po dechu. Gregory se rozesměje a George si odfrkne. Má Gregoryho rád, ale odmítá vzít na vědomí jeho sexuální orientaci. Myslím si, že je to otázka věku. Ne že by to Gregoryho trápilo. Ve skutečnosti to schválně tak trochu přehrává, a když se zhluboka nadechne, je mi naprosto jasný, že jde zase na věc.

„Ano,“ opře se v židli, „klidně si odpustím zpoceného naháče, jestli si se mnou vyrazíš.“

Koušu se do rtu, abych v sobě udusila smích nad Georgeovým rozpačitým ošíváním. Babča se naopak nijak nekrotí. Ne, je na maděru, tělo se jí otrásá smíchem a George se nepřestává vrtět a mumlá si něco pod nos.

„Všichni jste hanbáři,“ brblá. „Nemravý.“

„To je od tebe velmi hezké, Gregory,“ hihňá se babča. „To se hned pozná dobrý přítel.“

George se na Gregoryho přes stůl zamračí. „Myslel jsem, že jsi bisexuální.“

„Ó,“ zazubí se Gregory, „budu takový, jakého mě bude kdo chtít, Georgi.“

Babiččině příteli se nepodaří potlačit znechucený odfrknutí a ona zase nedokáže ovládnout pokračující pobavení.

Takhle je to fajn. Rozhovor točící se okolo Gregoryho sexuálního vkusu mě uchrání před dalším přesvědčováním, abych si vyrazila ven, a nutností vynaložit další úsilí vypadat v pohodě. Pár minut si Gregoryho zkoumavě prohlížím a sleduju, jak se mu třesou ramena v pokračující snaze chudáka George dopálit, a babču, která ho se škodolibou radostí ještě pobízí. Jejich šťastný škádlení mi ovšem pouze připomene, že já šťastná nejsem, a žádná přetvářka ani rozptýlení to nenapraví. Sice to na chvíli možná odvede moji pozornost, ale brzy

jsem zase tam, kde jsem byla, a všechno se pak zdá ještě bolestnější, jako by si to chtělo vynahradiť každou chvíli, kdy se odvážíš usmát.

Pomalou přestávám žvýkat a polykat. Ale sotva plnej žaludek je i tak rychle, zvedne se takovým tempem, že mě to svižně vyžene z kuchyně rovnou do koupelny, kde se úplně zbytečně dávím sehnutá nad toaletou. Nemám co zvracet, jen kyselý žaludeční šťávy, takže mám potom v puse ještě mnohem horší pachutí.

Je to beznadějný.

Někdo tiše zaklepe na dveře a já zvednu hlavu a bezmocně se zadívám na dveře. „Děvenko?“ Gregory strčí do dveří a vklouzne dovnitř. Ani se mě neobtěžuje varovat. Co kdybych třeba seděla na záchodě? Pokouší se mi tou svou hezkou tvářičkou trochu ulevit úsměvem, ale moc mu to nejde. Víím, že se cítí stejně beznadějně jako já. Strčí mi do pusy mentolku, vytáhne mě na nohy a ustaraně mi odhrne vlasy z obličeje.

„Livy, ty se nám ztrácíš před očima,“ prohlásí a přejede mi očima po těle, ještě hubenějším než obvykle. „No tak.“

Odtáhne mě přes chodbu do mé ložnice, tiše za námi zavře dveře a odvede mě k posteli, kde si mě přitáhne k sobě a obejmě mě kolem ramen. Přitulím se mu k boku, ale nijak mě to neukonejší. Není to to *naše*, co jsem měla s Millerem. Tohle mě nezahřeje až u srdce, ani nedodá mé duši požehnaně klid. Chybí mi pobrukování a hebký rty, který by se mi tu a tam přitiskly k temenu hlavy.

Mlčky tam ležíme snad celou věčnost, dokud neucítím, jak se Gregorymu nádechem zvedá hrudník – chce mi něco říct. „Tak řekneš mi konečně celý ten příběh? Něco se děje a ani se neobtěžuj odbýt mě tou historkou o ‚jiný ženský‘, protože nějaký matný podezření jsi měla už předtím. A stejně tě to tehdy nezastavilo.“

Zavrtím mu hlavou do hrudníku, ale nejsem si jistá, jestli odmítám jeho prosbu o vysvětlení, nebo mu právě potvrzuju, že v tom jiná ženská opravdu není. To první nemusím nijak rozvádět. Je to očividný, ale ta druhá věc, to už je jiná písnička. Nikdy bych mu neřekla pravej důvod, proč je můj život v háji. A vyprávět mu o Williamovi? Ne, ne, to nemůžu.

„Tak fajn,“ povzdechne si nade mnou a sevře mě pevněji, ale pak mu začne zvonit telefon a musí mě pustit, aby si mohl sáhnout do kapsy. To, jak mu pod mým uchem příšerně zrychlil srdeční tep, rozhodně není dílem mé představitosti. Odtáhnou se od něj a zjistím, že zírá na displej a vypadá naprosto zničeně. Jeho výraz mi připomene, že zatímco já jsem se babrala v sebelítosti, můj nejlepší kamarád taky trpěl. Připadám si neuvěřitelně provinile, což je dokonce ještě sobecky mnohem lepší pocit než moje setrvalé bolavý srdce.

„Zvedneš to?“ zeptám se tiše, když na ten displej pořád jenom civí. Nejsem si jistá, proč je tak vyvedenej z míry. Určitě by měl být šťastnej, že mu Ben volá. Nebo mi něco nedochází? Nejspíš. Nevzpomínám si na moc věcí z uplynulejch dvou týdnů, ale jasně si pamatuju, že s Benem krátce mluvil a nebylo to dobrý. Nebo jsem si to představovala?

Zvedne oči a usměje se, ale prýští z něj jen smutek. „Asi bych měl. Čekal jsem to.“

Trochu se zamračím a on to zvedne, ale nemluví. Jen si drží telefon u ucha a trvá sotva pár vteřin, než čistě a jasně uslyším Benův vzteklej křik. Gregory sebou trhne a jeho exmilenek na něj do telefonu chrlí urážky, vykřikuje něco o volání a obtěžování. Jsem z toho mimo a ještě víc, když se Gregory začne tiše omlouvat. On se nemá za co omlouvat. On není ten, kdo předstírá, že je někým jiným. On se neschovává před pravdou. Zvedne se ve mně povědomej vztek, ale

tentokrát z úplně jiné příčiny, a ve chvílce čistě ochranného instinktu mu vyrvu telefon z bezvládné ruky a pustím ven vztek, co v sobě dva tejdny dusím. Běsním.

„Kdo si sakra myslíš, že seš?“ zařvu a seskočím z postele, když se mi Gregory pokusí mobil vzít. Zarputile přecházím po pokoji a planu vztekem.

„Kdo je to?“ ztlumí Ben hlas. Zní to, jako by byl v šoku.

„Nezáleží na tom, kdo jsem. Nejsi nic než podvodník! Ty bezpáteční zbabělče!“

Ben je teď zticha, ale ztěžka dýchá, a já na něj útočím dál. „Zasloužíš si, aby ti bylo na hovno! Doufám, že celej zbytek života prožiješ jako v pekle, ty ubohej zbabělče!“ Nemůžu popadnout dech a doslova se třesu. „Nezasloužil sis city ani čas, který ti Gregory věnoval, a brzy ti to dojde. A pak už bude pozdě! Už mu budeš volnej!“ Málem rozdrtím tlačítko ukončení hovoru a hodím telefon na postel, zatímco na mě můj kamarád v šoku s vytřeštěnýma očima zírá, pusu dokořán.

Snažím se zchladit svoji vařící krev a ovládnout třesoucí se tělo a tiše se dívám, jak se ze sebe Gregory pokouší dostat nějaká slova. Kóktá, ohromeně úplně stejně jako já. Nebylo na mně, abych tohle udělala. Neměla jsem žádný právo zasahovat do jejich záležitosti. Zvláště když jsem svému kamarádovi vynadala za to, že se pokoušel vložit do mého příšerného vztahu s jistým mužem, převlečeným za džentlmena.

„Omlouvám se,“ lapám po dechu a snažím se uklidnit svůj nepravdivý dech. „Neměla jsem –“

„Ty jsi ale držička,“ zkonstatuje a já se znovu rozsypu. Vztek udělá místo depresi, která se vrací v plný síle. Brada mi padá na hrudník, paže mi zplihle visí podél boků a já nekontrolovatelně vzlykám. Moje

ubohý tělo se teď třese z úplně jiných důvodů. Necítím se po svý tirádě o nic líp.

Z postele zaslechnu těžkej frustrovanéj povzdech. Gregory mě stáhne k sobě a ovine kolem mě ruce. „Pššt,“ konejší mě, kolíbá s námi dopředu a dozadu a hladí mě po vlasech. „Mám pocit, že ta slova nepatřila Benovi.“

Kývnu a on mě sevře pevněji. Benovi to patřilo taky, ale přeju si, abych to řekla i jinýmu muži. A taky si přeju, abych mohla sklidit, co jsem zasela.

„My dva jsme ale párek,“ povzdechne si. „Jak se z toho zmatku vymotáme?“

Nevím, a tak vrtím hlavou a nekontrolovatelně popotahuju a vzlykám.

„Hej,“ vytáhne mě z mýho úkrytu, jemně mě vezme za obličej a soucitně se na mě zadívá. „Co se sebou budeme dělat, děvenko?“

„Já nevím,“ přiznám přiškrceně a nechám Gregoryho, aby mi utřel z vlhkých tváří stopy po slzách. „Cítím takovou hroznou beznaděj.“

„Já taky,“ souhlasí tiše, jak si navzájem hledíme do očí. „Já taky.“

Nečekaně se změnila atmosféra. Dva kamarádi, kteří jeden u druhýho hledali útěchu, si najednou toužebně zírají do očí a trápení a bezútěšnost jako by se měnily v něco jinýho.

Něco divnýho.

Něco zakázanýho.

Jsem z toho zmatená, a když můj přítel pootevře rty, střelí očima k mý puse a pomalu se ke mně začne přibližovat, srdce mi poskočí. Existuje hromada důvodů, proč zastavit to, co se právě chystá udělat, ale v tuhle chvíli si nedokážu ani na jeden vzpomenout. Nedokážu myslet na nic kromě toho, že tohle je asi přesně to, co potřebuju.

Začnu se k němu taky naklánět, dokud se naše rty nesetkají a srdce mi nezačne v hrudníku divoce tlouct. Neobvyklej pocit jeho rtů na mých mě neodrazuje. Trochu se posunu a přehodím přes něj nohu, uvelebím se mu přes boky a dál držím naše ústa spojený. Jazyky spolu divoce tančí. Rukama mi přejíždí po zádech, tvrdě ke mně tiskne rty a mně to přináší podivnou útěchu, třebaže ten pocit je úplně cizí, a ne takovej, na jakej jsem zvyklá. Ale nesejde na tom. Já něco jinýho potřebuju.

„Livy,“ přeruší náš polibek a těžce mi oddechuje do tváře. „Tohle bychom neměli. Tohle je špatný.“

Nenechám ho, aby se nám to pokoušel rozmluvit. Znovu se na něj vrhnu a zoufale ho začnu zpracovávat, přejíždím rukama po jeho silnejch pažích a uvolňuju mu napjatý svaly. Zasténá a jeho evidentní erekce pode mnou mě pobízí dál.

„Livy,“ protestuje chabě a pokouší se mě odstrčit.

„Můžeme pomoci jeden druhýmu,“ lapám po dechu a tahám za spodní lem jeho trička. Nezastaví mě. Naopak. Nadzvedne se, takže mu ho můžu stáhnout a za chvíli je bez něj, s nahým hrudníkem vystaveným mým bloudícím rukám. Netrvá dlouho a cítím, že i on se dobývá pod moje triko. Přeruším polibek, abych se posadila a nechala svýho nejlepšího kamaráda, aby mě svlíkl. A protože nemám podprsenku, co by schovala moje malý prsa, zůstanu jenom v titěrnejších šortkách od pyžama. Gregoryho oči se soustředí na moje vzpřímený bradavky, který má tak akorát na dosah jazyka.

„No do prdele práce,“ zamumlá a vzhledne ke mně. Sípám mu do tváře. „Sakra, sakra, sakra.“ Vezme mě za nadloktí a přetočí na záda. Znovu se dychtivě vrhne na moje rty a zároveň mi stahuje šortky i spodní kalhotky. Je tvrděj jak skála a jeho penis se mi tiskne ke stehnu, bez ustání mu v něm pulzuje a já se potýkám se zipem jeho

džínů. Pomáhá mi, zvedne boky, abych mu je mohla sundat, až jsme oba nazí a třeme se jeden o druhýho. Převalujeme se na posteli, líbáme se a hladíme se všude, kam dosáhnem.

„Sakra práce,“ zakleje znovu a líbá mě všude po tvářích, zatímco já lapám po dechu a civím do stropu. „Měli bychom přestat.“

„Ne,“ vydechnu.

„Tohle bychom neměli dělat.“ Ale sám sebe neposlouchá, znovu vyhledá moje rty a naléhavě mezi ně vtrhne jazykem. Oba se do toho vrháme jako o závod. Ruce a rty jsou všude, jak mapujeme neznámá území. Oba jsme pohlčení zoufalou touhou vymazat naše trápení a ani jeden z nás nevypadá, že by se to chystal zastavit. Ale měli bychom. Tohle nám nepomůže.

„Ach bože!“ vyjeknu a zvrátím hlavu vzad, když Gregory vezme do dlaně moje ňadro. Svíjím se pod ním, celý moje bytí se chvěje žhavýma vlnama beznadějný touhy. Naše ústa se znovu rychle najdou a já začnu sjíždět rukou dolů, dokud ho necítím ve své ruce. Je horkej a fakt dlouhej.

„Do hajzlu!“ vyštěkne, trhne bokama dopředu a vrazí mi ho do dlaně. „Ááách, sakra.“

Zvuky plný rozkoše plní pokoj. Jsme ztraceni. Gregory se odtáhne, shlíží na mě dolů a obočí se mu leskne potem. Jeho dech mi ovívá zardělou tvář.

„Udělej to znovu,“ vydechne a přitlačí ke mně boky.

Přejeďu mu po erekci dlaní dolů a on se zajíkne. Hlava mu trochu klesne, jen na chvilku, pak ji zase zvedne, dopadne zpátky na můj rty a jazykem na mě zaútočí. Neměla bych, ale cítím se skvěle. Soustředím se jen na svého nejlepšího kamaráda, kterej mě líbá, bloudí po mně rukama a tělem se tiskne k mému.

„Chutnáš jako jahody,“ zašeptá chraplavě.

Jahody.

To slovo mě zasáhne jako bourací kladivo a já ho najednou pouštím a snažím se zpod něj vyvlíknout. „Gregu, dost!“

Ztuhne, odtáhne se a podívá se na mě. „Co se děje?“

„Ne! To nesmíme.“ Vydrápu se nahoru, přetáhnu si přes sebe prostěradlo, abych schovala svoji nahotu, a cítím se zahanbená... provini-
nilá. „Co jsme si mysleli?“

Gregory se posadí, divoce si přejede dlaněmi přes obličej a zasténá, ale teď je to lítostí. „Nevím,“ přizná. „Já jsem nemyslel vůbec, Livy.“

„Já taky ne.“ Zadívám se mu do očí. V pudu sebezáchovy si přitáhnu prostěradlo těsněji, zatímco Gregory se ani nepřikryje a je mu to celkem jedno. Je pořád... v pohotovosti... a já se snažím dívat všude jina-
m než na ten tvrdý penis, co mu trčí z klína. Je to těžký. Přitahuje mě jako magnet. Nikdy jsem si nedovolila podívat se na svého homo-
sexuálního kamaráda takhle, ale když je tu přede mnou úplně obna-
ženej a vypadá tak k nakousnutí, je to nemožný. Je vším, co by si muž
mohl přát, a žena taky, když už na to přijde. Je sexy, tak hodnej a milej
a úplně ryzí. Ale je to můj nejlepší přítel. Nemůžu ho ztratit kvůli
tý trapnosti, která by následovala, kdybychom pokračovali – jestli už
i tak není moc pozdě. Ale není to jedinej důvod. Žádněj muž nemůže
vyplnit tu zející díru v mém srdci, natož aby ukojil moji touhu. Jenom
jeden.

„Omlouvám se,“ prohodím tiše, jak mě sžírá vina. Nevím proč. Nemám důvod cítit se provinile, kromě toho, že jsem dala všanc svoje
přátelství s Gregorym. „Je mi to moc líto.“

„Hej,“ přitáhne si mě na klín a obejmě mě. „Taky se omlouvám. Asi jsme se oba nechali tak trochu unést.“

Přitulím se k němu a hledám útěchu, kterou potřebuju. Jenže ta se nikde najít nedá. „Je to moje vina.“

„Ne, já jsem si začal. Je to moje chyba.“

„Dovolím si nesouhlasit,“ zašeptám a nechám ho, aby se do mě pokusil hlazením dostat nějaký život.

Nadzvedne se mu hrudník a mně je jasný, že si ztěžka povzdechl. „To jsme ale dvojka,“ přemítá. „Párek žalostných zkrachovanců, kteří se upínají k něčemu, co nemůžou mít.“

Souhlasně přikývnu. „Nechceš jít ven a ošukat další ženskou, že ne?“ zeptám se, protože ze zkušenosti vím, že to se obvykle stává, když mu dá nějaký chlap kopačky. A nejspíš je to taky další důvod, proč to teď zašlo tak daleko. „Nechci, abys to dělal.“

„Já se teď na chvíli zřeknu mužů i žen,“ uchechtne se, čímž mě taky přiměje k chabému úsměvu.

„Já taky.“

„Takže z tebe zase bude jednoduše vlk samotář?“ zavtipkuje tak trochu.

„No tak se podívej, kam mě to všechno dostalo.“

„Ne, všichni muži jsou jako ten hulibrk.“ Odtáhne mě od hrudi a pevně sevře v dlaních moje tváře. „Ne každé muž ti nasere na hlavu, děvenko.“

„Nehodlám jim dát šanci.“

„Nesnáším tě vidět takhle.“

„A já nesnáším vidět *tebe* takhle,“ opáčím. Jeho bolest je najednou strašně očividná a reálná, teď když se ta informace prodrala mým oparem bolesti. „A ‚hulibrk‘ budu říkat Benovi, protože on opravdu hulibrk je, třebaže to odmítá přiznat.“

Gregory se usměje a v očích mu zajiskří. „To souhlasím.“

Pochvalně kývnu a nechám oči zabloudit k jeho klínu. Začne se smát a rychle hrábne po prostěradle, aby se přikryl, takže mě nechá drsně nahou. Zajíknu se a trhnu jím zpátky, bitva o prostěradla může začít. Oba se řehtáme, přetahujeme se a naše předchozí přátelská pohoda je zase zpátky..., dokonce i přesto, že jsme oba nazí. Ne, že by to některého z nás nějak obtěžovalo, jak tam bojujeme o nadvládu nad prostěradly.

Oba ovšem ve vteřině ztuhneme, když náš šťastnej řehot přehluší vrzání prken v podlaze, a pak se skrz dveře ozve babčín zvědavěj hlas. „Gregory, Olivie? Co se to tam děje?“

„Ale sakra!“ vyhrknu, vyskočím z postele a uháním přes pokoj. Nahým tělem se zapřu o dveře. „Nic, babi!“

„Zní to, jak by tam stádo slonů tancovalo kankán!“

„Jsme v pohodě!“ vypísknu, opřu se čelem o dřevo a pevně zavřu oči. Jsem napjatá jak luk a v duchu se obrním před frontálním útokem.

„No, znělo to, jako by ses chystala propadnout stropem!“

„Promiň. Hned přijdeme dolů.“

„Zrovna vyrážíme tancovat.“

„Dobře se bavte!“

„Jsi v pořádku?“ pokračuje jemněji.

Trochu se usměju. „Je mi fajn, babi.“

Už nic víc neřekne a pak zaslechnu další vrzání prken, takže je jasný, že je na cestě dolů. Otočím se, zády se přitisknu ke dveřím a zjistím, že Gregory sedí na posteli zamotanej v prostěradlech a očima mě přejíždí od hlavy k patě a zase zpátky.

„Dobrý výhled.“ Zazubí se a mně to připomene, že jsem pořád ještě nahá. „Ale jsi trochu moc hubená.“